

พาพี่ขลุ่ยติด
กับ
คุณแพร์รับจ๊อบ 2

น้ำสุพรรณ

KuroHime

มาเฟียลูกติดกับคุณแม่รับจ้าง 2

ผู้แต่ง: น้ำสุวรรณ

จำนวน 312 หน้า

ราคา 398 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ปี พ.ศ.๒๕๓๗
ไม่อนุญาตให้คัดลอก ทำซ้ำ ดัดแปลง หรือสแกนเนื้อหา
ส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ หรือ
เผยแพร่ด้วยวิธีอื่นใด เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของ
ลิขสิทธิ์เป็นลายลักษณ์อักษรแล้วเท่านั้น

Contacts

เฟสบุ๊ก: นวนิยาย น้ำสุวรรณ

เพจ: นวนิยาย by น้ำสุวรรณ

อีเมล : Namsuwan.nampaka@gmail.com

บทนำน้ำสุวรรณ

สำหรับน้ำสุวรรณ การเขียนนิยายคือความสุข ความสุขไม่ได้อยู่ที่จำนวนผู้ซื้อ จำนวนผู้คนที่ชื่นชอบ แต่อยู่ที่หนึ่งคนอ่าน และเข้าใจสิ่งที่น้ำสุวรรณสื่อสาร

นิยาย คือ อาหาร เพราะแม้คำอย่างน้ำสุวรรณ ขายอาหาร=นิยาย ย่อมทำอาหารถูกปากทุกคนไม่ได้ แต่น้ำสุวรรณเชื่อว่า อาหารทุกจานมีความอร่อยในตัวของมัน วัตถุดิบที่ใช้แตกต่างกันไปตามแม่ค้า แต่ร้านของน้ำสุวรรณจะทำอาหารด้วยความสุข เพราะเชื่อว่าผู้ทาน...จะมีความสุขเช่นกัน

นิยายเหมือนเงาสะท้อนตัวตนผู้แต่ง ภายใต้อักษรบนเนื้อกระดาษมากมาย ตัวตนผู้แต่งล้วนสอดแทรกความเป็นตัวเองเสมอ เรื่องราวถักร้อยเป็นโครงเรื่องผ่านอักษร มโนภาพความคิดก่อเกิดด้วยจินตนาการ ตัวละครในเรื่องถูกสร้างด้วยอารมณ์ผู้แต่ง ย่อมคาดหวังการเข้าถึงของผู้อ่านในเรื่องราว

ล้านคนชมขึ้นไม่เท่าหนึ่งคนรัก

หมื่นคนชมชอบไม่เท่าหนึ่งคนเข้าใจ

น้ำสุวรรณ

มาเฟียลูกติดกับคุณแม่รับจ้าง 2 ตอนที่ 1

-----สตังค์-----

“ไปก่อนนะคะแม่...วันนี้หนูมีธุระสำคัญ...”

“ไม่กินข้าวเช้าก่อนเหรอลูก...”

ฉันทิ้งเรื่อออกจากบ้านด้วยความรีบร้อน ได้ยินเสียงแม่บีบคนสวยตะโกนตามหลังเรื่องอาหารเช้า แต่เวลานี้ฉันต้องรีบ เพราะเมื่อคืนนี้ฉันแอบได้ยินครวราและเบงค์คุยกันว่าจะไปค่ายอาสาต่างจังหวัด ฉันอยากไปมาก และฉันก็ต้องได้ไปเท่านั้น

ฉันชื่อสตังค์ ตอนนี้อายุยี่สิบห้าปี ฉันเรียนจบและได้เข้าทำงานในบริษัทของพ่อที่มีรากฐานมาแล้ว แต่ก็ทำทุก

อย่างเป็นหมดด้วยแม่บอกว่าอยากจะเป็นนายเขาต้องทำให้
เป็นทุกอย่าง ไม่ใช่ใช้ปากสั่งอย่างเดียวแต่ทำไม่ได้

ตอนนี้ฉันกำลังมุ่งตรงไปยังมหาลัยของแบงค์และครา
รา แต่ไม่ได้ไปหาน้องทั้งสองหรือใครทั้งนั้นแต่ฉันจะไปหาไอ้ฟิ
อิฐ รุ่นพี่ของฉันที่ตอนนี้เป็นหนุ่ม ป.โท นักเรียนนอกที่เป็น
อาจารย์ในมหาลัยนี้ ทันทีที่เข้ามาในรั้วมหาลัยก็กวาดสายตา
มองหา ฉันรู้ว่าเขาจะต้องมาเร็วกว่าเวลาเสมอ

และสายตาฉันก็มองเห็นว่าเขากำลังจะเข้าไปในโรง
อาหาร ฉันจะต้องได้ไปออกค่ายกับน้อง ๆ โดยที่ไอ้ฟิอิฐ
จะต้องพาฉันไป

“อยากไปออกค่ายอาสา พาไปหน่อย” ฉันวิ่งเข้าไป
แทรกระหว่างคนทั้งสอง นั่นก็ไอ้ฟิอิฐกับอาจารย์สาวสวยชื่อน้ำ
หวาน “แล้วฉันก็รู้ด้วยว่าพี่เป็นคนพาไปออกค่าย พี่ต้องพา
ฉันไปได้ และฉันก็ต้องได้ไป เข้าใจไหม”

“สวัสดิ์ค่ะคุณหนูสตั๋งค์ มาหาคุณอิฐแต่เข้าเรียนนะคะ
ทานอาหารก่อนไหมน้ำหวานจะไปซื้อให้” อาจารย์น้ำหวานผู้
อ่อนหวานเรียบร้อยน่ารักสมชื่อเอ๋ยพูด ผิดกับคนตัวสูงที่ทำ
เก๊กหล่อไม่พูดอะไร

“ดีค่ะ สดุ้งค์ขอเป็นคาปูชีโนนะคะอาจารย์น้ำหวาน”

“ไม่ต้องครับอาจารย์น้ำหวาน...” ไอ้พี่อูฐรีบพูด ใช้
แฟนนิดหน่อยเป็นไม่ได้ “อยากกินก็ไปซื้อเองสดุ้งค์ แล้วเรื่อง
ออกค่ายก็ไม่ได้เกี่ยวอะไรกับคนนอกด้วย มันเป็นเรื่องกรรม
ภายใน”

“ฉันไม่ใช่คนนอก และฉันต้องได้ไป ฉันเป็นผู้ปกครอง
ของคราร่าและแบงค์ไง ดังนั้นฉันต้องได้ไป”

“ไม่มีผู้ปกครองคนไหนได้ไป แล้วทำไมเธอต้องได้ไปส
ดุ้งค์”

“ก็สดุ้งค์จะไป จะให้ไปดี ๆ หรือจะให้สดุ้งค์บังคับจะให้
ไปไหมมมมมม”

“ไม่ให้ไป....” ไอ้พี่อูฐยื่นหน้าเข้ามาใกล้พร้อมกับพูด
เบา ๆ ให้ตั้งใจฟัง เจ็บใจตรงที่ตั้งใจฟังนี้แหละ

((((ไอ้พี่อูฐจจจจจจจจจจ))))

ฉันตะโกนเสียงดังลั่นโรงอาหาร ดูสิว่าอาจารย์หนุ่มรูป
หล่อขวัญใจคนทั้งมหาลัยจะอายไหม

“บอกว่าจะไป บอกว่าจะปายยยยยยย เข้าใจ
หมายยยยยย อืมม” มือหนาของไอ้พีอีฐูปิดปากของฉัน
ก่อนที่เขาจะลากฉันออกไปจากโรงอาหาร

วงแขนข้างหนึ่งโอบกอดรอบเอวอีกข้างก็ใช้มือปิดปาก
ฉันไว้ สองเท้าของฉันลอยขึ้นในอากาศแล้วถูกเขาหิ้วออกไป
จากผู้คนที่กำลังจับจ้อง แต่มีเหวอที่ฉันจะยอม!! ถ้าไม่ได้ไป
ออกค่ายอาสา กับน้อง ๆ ฉันไม่ยอมเด็ดขาด

“อ่า...โอ้ยยยยสตังค์” ฉันกัดมือของไอ้พีอีฐูอย่างเต็มแรง
เอาไว้ให้วิวาटकันไปข้างหนึ่งเลย

มาเฟียลูกติดกับคุณแม่รับจ้าง 2

ตอนที่ 2

-----สตังค์-----

“อ่า...โอ้ยยยสตังค์ เป็นหมาเหรอก ปล่อย ๆ ”

“สมน้ำหน้า!!..” ฉันทอมปล่อยก่อนที่จะจัดผมเผ้า
ที่มันยุ่งเหยิงให้เข้าที่ ไอ้พี่อิฐกำลังสะบัดข้อมือที่โดนกัด
สงสัยจะเจ็บมากเลยแหละ “ตกลงจะให้ไปไหม ถ้าไม่ให้ไป
จะกัดอีก”

“ก็พี่บอกว่าไปไม่ได้ แล้วที่นี้มหาลัย ทำอะไรเกรงใจพี่
บ้าง ไม่ใช่สนามเด็กเล่นที่จะมาร้องปาว ๆ นะ”

“ทำไม อายสาว ๆ เหรอก จะร้องให้ดังกว่านี้อีกถ้าพี่
ไม่ให้ไป”

“ก็มันไปไม่ได้...”

“แต่สตังค์อยากไป อยากไปกับน้อง ๆ ทำงานเครียดมากอยากพักผ่อน ขอไปเถอะนะ..นะ ๆ พี่อิฐขา รับรองว่าน้องจะไม่ได้คือ ไม่ชน ไม่งอแงคะ” เปลี่ยนแผนเป็นอออดอ่อน มันต้องได้สักแผนสิน่า ยังไงฉันก็จะไป

“นี่เป็นกิจกรรมภายใน ถ้าพี่ให้คนนอกไปพี่ก็ต้องมีความผิด” พี่อิฐพูดโดยที่เขายังสนใจรอยกัดที่ฉันฝังรอยฟันเอาไว้

“พี่อิฐคะ สตังค์สัญญา..ว่าสตังค์จะไม่ก่อความวุ่นวายกับพี่ สตังค์จะไม่สร้างปัญหา สตังค์ไม่เคยขออะไรพี่เลยนะคะพี่อิฐ...” เสียงหวานที่สุดเท่าที่ชีวิตนี้ฉันเคยพูดมาเลย และพี่อิฐก็เหมือนตกใจกับการกระทำของฉัน “พี่อิฐ สตังค์ขอร้อง... นะคะ สตังค์อยากไปจริง ๆ ”

“ก็ได้ แต่รับปากพี่แล้วนะว่าจะไม่ก่อความวุ่นวาย”

“เย้ ๆ ๆ ” ฉันกระโดดกอดพี่อิฐจนเราแทบจะล้มไปด้วยกัน ฉันดีใจมาก ฉันจะได้หนึ่งงานไปเที่ยวเล่นแล้ว ถึงจะเป็นการออกค่ายอาสาที่รู้อยู่แล้วว่ามันจะต้องเหนื่อย แต่

มันต้องเป็นความเหนื่อยที่สนุกแน่ ๆ “สตั๊นท์สัญญาว่าจะไม่
ดื้อ เย้ ๆ รักพี่อิฐสุดหล่อที่สุดดดด”

“.....” พี่อิฐก็ยื่นให้ฉันกอดแบบนั้นจนฉันรู้ว่า
นักศึกษาหลายคนที่กำลังมองมาทางเรา ฉันจึงได้ปล่อยออก
จากร่างกายที่โอบกอด “พูดแล้วห้ามคืบค่านะ ผิดคำพูด
อาจารย์นะบอกไว้ก่อน”

“.....” พี่อิฐไม่พูดอะไรแต่ยกข้อมือข้างที่ฉันกัดสูง
ระดับหน้า เหมือนจะถามว่าควรจะได้รับผิดชอบไหม

“หุ้ย!! พี่อิฐไปโดนอะไรมา แดงหมดเลย ใครทำพี่อิฐ
ของน้องได้นะ”

“หรา... ใครทำพี่อิฐของน้อง” พี่อิฐเอวางแขนที่แข็งแรง
รวบตัวของฉันโดยกอดรอบลำคอ หลังของฉันพิงกับพี่อิฐ
อย่างแรง

“อู๊ยพี่.. เห็นไหมนักศึกษามองเต็มเลย ปล่อย เดียวก็
มีคนเข้าใจผิดว่าเราเป็นอะไรกันพอดี” ฉันผละออกจากตัวพี่
อิฐแต่จับมือของเขาข้างที่ฉันกัดก่อนที่จะเป่าเบา ๆ ให้หายเจ็บ
“เพียง..หาย”

“.....”

“กลับแล้วจะต้องไปทำงาน ขอคุณนะที่จะพาไป”

แล้วฉันก็เดินแยกออกไปอีกด้านเพื่อไปยังรถของตัวเอง
ตอนนี้ฉันมีความสุขมากที่ฉันจะได้ไปออกค่ายกับน้องทั้งสอง
คน และมันจะต้องสนุกอย่างที่ฉันคาดหวังเอาไว้

----อิฐ----

“อ้าว..คุณหนูสตังค์ไปแล้วหรือคะอาจารย์อิฐ”

“อ้อ..ครับ ผมว่าเราไปทานอาหารเข้ากันดีกว่า”

ผมตกใจเล็กน้อยกับเสียงของอาจารย์น้ำหวาน
เมื่อผมกำลังจ้องมองสตังค์ขับรถออกไป เธอเป็นผู้หญิงที่
อยู่ในชีวิตของผมมาหลายปีแล้ว เธอเป็นรุ่นน้องของผมที่เรา
เจอกันโดยบังเอิญ ครั้งแรกที่ผมเจอกับเธอก็โดนเธอด่าไป
หลายยก เพราะผมทำสายน้ำหลุดและฉีดยาเธอจนเปียก
ทั้งตัว ยังจำได้ว่าเจอหน้าเธอสามวันก็ยังด่าผมไม่เลิก
หลังจากนั้นเรารู้จักกันโดยที่ไม่ได้มีความสัมพันธ์อะไรมากไป
กว่านี้

แต่ที่พีคสุด ๆ ก็ตอนที่เธอออกหัก เธอเมาอย่างหนัก
และผมรับอาสาที่จะไปส่งเธอที่บ้าน และวันนั้นก็ทำให้ผม

เกือบตายเมื่อคุณโช่พ่อของเธอเล่นงานอย่างหนัก กว่าที่จะ
เข้าใจว่าผมเป็นเพื่อนของลูกสาว

นอกจากงานสอนนักศึกษาในมหาวิทยาลัย ผมก็มีงานของ
ครอบครัวในธุรกิจส่งออก ชีวิตของผมจึงมีสัจธรรมที่เป็นเรื่อง
วุ่นวายในชีวิตเท่านั้น แต่ก็ไม่ต้องสงสัยเลยว่าทำไมผมถึงให้ส
ตังค์อยู่วุ่นวายในชีวิตต่อไป เพราะผม... ‘รักเธอ’

วันนี้ผมมีสอนแค่ภาคเช้าซึ่งบ่ายนี้ก็เดินทางเข้าบริษัท
ช่วยพ่อในเรื่องงานต่าง ๆ ชีวิตผมก็ราบเรียบนะถ้าไม่นับการ
หาเรื่องโต้เถียงกับสตังค์ เถียงแบบรัก ๆ ผมเองก็ไม่เข้าใจ
เหมือนกัน

กริ่ง!!!! กริ่ง!!!!!!

เสียงโทรศัพท์ของผมดังขึ้นระหว่างที่กำลังอ่านเอกสาร
สายตาเหลือบมองนาฬิกาก็พบว่าสองทุ่มแล้ว มองหน้าจอ
โทรศัพท์ก็พบว่าเพื่อนสนิทของสตังค์ที่โทรเข้ามา นิ
นิวโทรมาหาที่ครั้งก็มีแค่เรื่องเดียว.....นั่นก็คือเรื่องของสตังค์

“ว่าไงนินิว” ผมกรอกเสียงเมื่อกดรับสาย

(“พีอัฐ ไส้สตังค์เมาอีกแล้ว ไม่มีใครกล้าไปส่งมันที่
บ้านกลัวพ่อโช่กระที่บ พีอัฐมารับมันหน่อย”)

“.....เห้อออ” ผมถอนหายใจพร้อมกับมองนาฬิกา
ข้อมืออีกครั้ง นี่มันเพิ่งจะสองทุ่มเองนะ คุณโซฟี่ของสตังค์
หวนดูทั้งสามคนมาก แต่ก็ให้อิสระมากพอที่จะมีโลกเป็นของ
ตัวเอง

(“ฟี่สูมารับนะ ช้ากว่านี้มันรื้อร้านของนิวพังแน่ มา
รับนะฟี่...นิวขอรื่อง”)

“โอเค อีกสามสิบนาทีฟี่ไป”

ผมวางสายและเก็บเอกสารที่ตัวเองกำลังอ่าน ไม่ต้อง
เดาว่าอะไรสำคัญกับผมมากกว่ากัน มันต้องเป็นสตังค์จอม
หาเรื่องปวดหัวนั่นอยู่แล้ว แม้กระทั่งตอนที่ผมเรียนจบที่
อเมริกาก็มีคนมาทาบทามเพื่อให้เข้าทำงานในบริษัทยักษ์ใหญ่
แต่ผมเลือกที่จะเดินทางกลับประเทศไทยมาเป็นอาจารย์มหา
ลัยกระจัดก ๗ เพราะผมชอบสตังค์

ขับรถไม่นานก็มาถึงที่ร้านอาหารของนิวที่เปิดเป็น
แบบกึ่งผับ ที่นี่เป็นที่เดียวที่สตังค์จะมานั่งดื่มกับเพื่อน ๗
และเพียงแค่เดินเข้าไปในร้านก็เห็นคนเมาที่กำลังนั่งฟุบหน้า
กับโต๊ะ ผมเฝ้าอยู่เหยงไม่เป็นทรง

“อ้ออออสตังค์ กินหนักขนาดนี้เลยหรอ” เพราะเมื่อเดินเข้าไปใกล้ก็ได้กลิ่นเห่าจากสตังค์ที่แรงมาก “นิniv ทำไมปล่อยให้สตังค์เมขนาดนี้ มีอะไรไปเล่า”

“เออ... คือ..”

(ทำมายยย ฉันทิแล้วนะ ทำมายช้านจะกินไม่ได้) คนเมพยายามลุกขึ้นก่อนจะเซเข้ามาหาผมอย่างจัง

มาเฟียลูกติดกับคุณแม่รับจ้าง 2

ตอนที่ 3

-----สตังค์-----

(ทำมายยย จันโตแล้วนะ ทำมายช้านจะกินไม่ได้) จันตะโกนเสียงดังพร้อมกับลูกจากเก้าอี้ ขาก็ดันไปสะดุดและล้มไปทับตัวไอ้फीอิฐอย่างจัง มีความเหมาะสมจริงสมจริงไปอีก

.....

.....

[ย้อนไปเมื่อสองชั่วโมงที่แล้ว]

“แกทำอะไร...” นิnivเพื่อนสนิทของฉันจับมือแน่นเมื่อฉันจับขวดเหล้าในร้าน และท่าทางตอนนี้ก็บ่งบอกว่าฉันกำลังจะสาดไส้ตัว

“ก็จะไล่อีลูกค้าปากไม่ดีนั่นไง เรื่องมาก!! ไฉนก็ไม้อา!! ไฉนก็ไม้อา!! แล้วมันมีสิทธิ์อะไรมาเอาน้ำสาดแก ถ้าอยากได้ดีกว่านี้ทำไมไม่ไปร้านอาหารแพงเล่า ทำเป็นแต่งตัวหรูหราดี ไม่มีเงินจ่ายรีไร มันต้องเจอฉัน!!”

“แล้วแกจะทำอะไรเขา.. แล้วจะเอาเหล้าสาดไส้ตัวเองทำไม”

“ไม่ใช่แค่สาด แต่จะอาบเลย ปล่อย!!” ฉันแคะมือของนิnivออก มองลอดกระจกใสสีดำที่หลังร้านสามารถมองไปยังหน้าร้านได้ มองเห็นลูกค้าที่ดูจะไฮโซเรื่องมากด่าว่าเพื่อนฉัน ฉันจะจัดการให้ตัวเอง

เหล้าหนึ่งขวดถูกฉันราดลงบนหัวก่อนที่จะสาดไส้ตามตัว ไม่พอเพื่อความสมจริงฉันจึงกินเข้าไปด้วยหลายอีกใหญ่

“สตังค์ เล่นพิเรนทร์อะไรเนี่ย เหล้าขวดนี้ขายได้ตั้งสามพันนะ”

“เดี๋ยวฉันจ่ายเองก็ได้ เดือนนี้ค่าขนมเหลือเยอะ”

ทั้งที่โตขนาดนี้ก็ยังต้องมีค่าขนมจำกัด ค่าขนม นอกเหนือจากเงินเดือนที่เราสามพี่น้องจะได้เท่า ๆ กัน มันเป็นเรื่องที่แม่บีบปลุกฝังจนพวกเราเองก็รู้สึกว่ามันยุติธรรมดีมาก

หลังจากที่รู้สึกว่าคุณตัวเองสมกับความเมาแล้วก็เดินออกไปหาผู้หญิงคนนั้น ฉันจะทำให้แอบอายออกไปจากร้านไม่ทันเลยคอยดู

“อ๊วยยยย ผู้สาวบ้านไต้หวันคือมาสวยไฮโซแท้ มีเงินหลายอยู่ปอเอามาให้ยืมแทน...(อ๊วย ผู้หญิงที่ไหนทำไมสวยจัง มีเงินเยอะไหม เอามายืมหน่อย)” ฉันแหกปากพูดเสียงด้วยภาษาอีสานที่พูดได้คล่องคอมมาก

“อ๊วย อีบ้า... ออกไปไกล ๆ เลยนะ รู้ไหม!! ฉันเป็นดารานะ” เธอพยายามพูดเสียงเบา ๆ แต่แข็งกั๊ดฟัน พยายามทำทีว่าตัวเองเป็นไฮโซมีมารยาท ไม่คิดถึงก่อนหน้านี้ที่เอน้ำสาดเพื่อนฉันสักนิด เพื่อนฉันเป็นเจ้าของร้านแต่ก็ทำทุกอย่างในร้านจนคุณลุงค้าปลีกเลิฟ ยายนี่ก็เลยคิดที่จะชม

“ดาราเหรอ!! อ๊วยยย ดาราอียังคือมาใส่ของปลอมวะ เพชรก็ปลอมปลอม นมแห้งปลอม จมูกนี้แห้งปลอมคัก

(ดาราเหรอ โอ้ย!! ดาราอะไรทำไมใส่ของปลอม เพชรก็ปลอม นมยิ่งปลอม จมูกนี้ปลอมมาก)”

“อรัย อีบ้า นี่!! พนักงานไม่เห็นรีงว่ามีคนมาโวยวายเนีย เอาออกไปนกร้านสิ”

เด็กในร้านใคร ๆ ก็รู้ว่าฉันเป็นเพื่อนเจ้าของร้าน จะมีใครกล้ามาไล่ฉันออกไปได้ คนที่ต้องออกไปคือยายนี้ต่างหาก

“อยู่บ่โดนหрокผู้สาวคนงาม อู้ย ๆ ๆ เอ็ดน้ำหุดจากมือ (อยู่ไม่นานหрок คนสวย อู้ย ๆ ๆ ทำน้ำหุดมือ)” ฉันหยิบแก้วน้ำสาดใส่เธออย่างเต็มแรง ใครเข้าใจว่าหุดมือก็โง่เต็มที “โอ้..บ่ได้ตั้งใจ เมาอิหลี เมาแอง ๆ (โอ้ย ไม่ได้ตั้งใจนะ เมาจริง ๆ เมามาก)”

“อรัยยย กริดดต อีบ้า อี้..ออกไปนะอย่ามากอดฉัน อี้เหม็นเหล้า อี้...”

“บ่มักบ่ บ่มักกลืนเหล้าบ่ ผู้สาวคนงาม (ไม่ชอบเหรอ ไม่ชอบกลืนเหล้าเหรอ คนสวย)” ฉันเอาเนื้อตัวที่เปื้อนเหล้าถูไถไปกับผู้หญิงคนนั้นก่อนที่เธอจะวิ่งออกจากโต๊ะอีกด้าน “สิไปไส..มาเหม(จะไปไหนมานี้...)”

“โอ๊ย ร้านห่วยแตก น่าเกลียดที่สุด อีบ้า ไม่มีมารยาท กร๊าดดด” และแม่นางไฮโซก็วิ่งแนบออกไปจากร้าน

“โอ๊ย คิดว่าจะแน่ ยายของปลอม ขนาดฉันแก้งเมายังสวยกว่าแกอีก”

หลังจากที่จัดการขายนั่นฉันก็นั่งที่โต๊ะของตัวเองซึ่งเป็นมุมด้านใน ด้วยสภาพที่เหี้ยนมาก ผมเผ้ายุ่งเหยิงเพราะยากแก้งคนอย่างเอาแต่ใจ แต่ตอนนี้กลับบ้านไม่ได้เพราะถ้าขับรถกลับเองรถต้องเหี้ยนแน่

“แกนี่มันเหลือเกิน นั่งรอไปก่อนละกัน ร้านปิดแล้วฉันจะขับรถไปส่ง” นินิว่าขณะที่ฉันพุน้ำลงกับโต๊ะด้วยวงนอน เมื่อคืนนี้ดูซีริเยอะไปหน่อย “หรือแกจะให้พี่อัฐมารับไหม ฉันจะโทรให้”

“เออ.. ให้พี่อัฐมารับ ให้เหี้ยนรอให้พี่อัฐไปเลย แต่อย่าบอกว่าฉันแก้งมานะ บอกว่าฉันมาจริง”

ฉันแก้งมาให้พี่อัฐออกมาจากร้านอย่างสบายใจ มองเห็นนินิเพื่อนสนิทเปิดประตูรถให้พี่อัฐวางฉัน

อย่างกับเจ้าหญิง มีสายตาของเพื่อนมองมายิ้ม ๆ พร้อมกับ
กับสายหัว สายหัวทำไม...แค่อยากมีคนอุ้มไม่ต้องเดิน

“อ้อ..เพื่ออิฐสุดหล่อ จ่ายค่าเหล้าให้หน่อย สามพันบาท
เร็ว” ฉันทิ้งสายเสื้อเมื่อเขาคาดเบลท์ให้ฉันเรียบร้อย

“ไม่เป็นไรค่ะพี่อิฐ นิวไม่คิดเงินสตังค์”

“ไม่ได้ อ้ออ..จ่ายแล้ว จ่าย ไม่มีเงินหรอ บอกให้จ่าย
ไง” ฉันท้วงหากระเป๋าสตางค์ของคนที่เขาแต่ยื่นเก็กหล่อ “นี่
ไง.. เอาไปเลยไม่ต้องทอนนะคะน้อง ฮ่า ๆ ๆ”

“สตังค์ เงินพี่อิฐนะ อย่าทำแบบนี้” เพราะฉันรู้ว่าฉัน
ไม่ได้เมา แต่ฉันจะเอาเงินพี่อิฐจ่าย เพราะฉันจะเก็บเงินค่า
ขนมไปซื้อกระเป๋าสตางค์ใหม่

“เอาไปเถอะนิว ถ้านิวไม่รับคุณหนูสตังค์ของนิวก็คงไม่
ยอมกลับบ้านแน่” ได้ยินเสียงคนตัวสูงว่า พุดอีกก็ถูกอีกนั่น
แหละ

จนในที่สุดนิวกียอมรับและฉันกำลังเดินทางกลับบ้าน
โดยที่รถตัวเองไม่เหม็นเหล้า แต่รถพี่อิฐคงจะเหม็นมากเลย
แหละ นั่งรถได้ไม่นานฉันก็หลับด้วยความง่วงสะสมจากกา

รอดนอนดูทีวี หลับยาวจนกระทั่งรู้สึกเหมือนมีอะไรเย็น ๆ มาโดนหน้า

อะไรเย็น ๆ บางอย่างที่เราคิดว่ามันเป็นผ้าที่หมาดน้ำ จนเมื่อหรีตามองก็เห็นไอ้พี่อูที่กำลังเอาผ้าเช็ดหน้าที่ซับน้ำเช็ดไปตามแขนและคอของฉันทัน เมื่อเห็นดังนั้นฉันทก็หลับตาให้เขาเช็ดตัวแบบสบายที่สุดมีคนเช็ดตัวให้

“ทำไมต้องกินเหล้าขนาดนี้ห๊ะสตันค์ มันไม่ดีต่อสุขภาพนะ ดูแลตัวเองบ้างสิ” เสียงของไอ้พี่อูดังขึ้น นี่เขารู้ว่าฉันทตื่นแล้วหรอ แล้วทำไมพูดด้วยเสียงละมุนจัง..ปกติมันต้องกวนประสาทไม่ใช่หรอ

“.....” ฉันทยังหลับตาและไม่แน่ใจว่าเขาแค่บ่นลอย ๆ หรือเปล่า

“อย่ากินเหล้าอีกได้ไหม พี่ไม่อยากให้สตันค์กิน” ตอนนี้ผ้าผืนเย็นเช็ดตามคอและใบหน้าของฉันท ทั้งที่หลับตาแต่ฉันทรู้สึกว่าเขาอยู่ใกล้มาก “พี่รักสตันค์นะ..”

“.....” ห๊ะ!! ฉันทยังหลับตารู้สึกถึงแรงสัมผัสที่ริมฝีปากด้วยการจูบ ไข่..มันเป็นจูบ พี่อูจูบฉันท!!!! ฉันทพยายามหลับแต่รู้สึกว่าตัวเกร็งไปทั้งตัวเลย นี่มันอะไรกัน!!!

“พี่คงทำได้แค่บอกสดังค์ตอนเมาเท่านั้นสินะ...”

“.....” พี่อิฐแอบชอบฉันนั่นแหละ ฉันแก้มขยับตัว โดยที่หลับตาจนริมฝีปากไปชนกับเขาอีกครั้ง แต่ครั้งนี้พี่อิฐกดริมฝีปากจูบกลับมาและเขาก็จูบอย่างดุเดือดมากกว่าครั้งแรก

จูบที่ทำเอาฉันชนลูกไปทั้งตัวและเคลิบเคลิ้มไปเลย ในตอนนี้ ความรู้สึกที่พยายามจะไม่ตอบสนองเรียวลั่นที่สอดเข้ามาทำให้ฉันอดใจไม่ได้ ฉันโอบรอบลำคอของเขาและเกาะเกี่ยวเรียวลั่นกันและกัน พี่อิฐจูบเก่งมาก!! จูบเก่งกว่าแฟนคนแรกที่เราเลิกกันเมื่อตอนเรียนมหาลัยซะอีก

เราจูบกันจนฉันรู้สึกจะขาดใจแล้วพี่อิฐก็ปล่อยฉันเป็นอิสระ พี่อิฐต้องรู้แน่ๆว่าฉันไม่ได้เมา แต่ความมึนของฉันก็ทำให้ฉันแก้มหลับตาต่อไป

“สดังค์ สดังค์....”

“.....” อย่าลืมตานะสดังค์ หลับไว้ หลับให้เนียนที่สุด ฉันพยายามบอกตัวเองในใจ ไม่นานก็ได้ยินเสียงปิดประตูรถ และขับออกไปอีกรอบ

มาเฟียลูกติดกับคุณแม่รับจ้าง 2

ตอนที่ 4

-----สตังค์-----

“อาจารย์อิฐ สตังค์เป็นอะไรเหรอ..” ฉันได้ยินเสียงของแม่ปีปี่ร้องถามขณะที่ร่างกายถูกวางลงบนอะไรสักอย่างนุ่มนิ่ม เดาได้ว่ามันน่าจะเป็นโซฟาในห้องรับแขก “ตายแล้วมีแต่กลิ่นเหล้า”

“สตังค์เอาใหญ่แล้วนะ พี่ว่าต้องปรามสตังค์บ้างแล้ว...” คราวนี้เป็นเสียงพ่อ เอาใจดี ฉันไม่กล้าลืมตาอธิบาย ฉันไม่กล้ามองหน้าพี่อิฐที่เขาสารภาพรักกับฉัน แถมยังจูบฉันอีก

“ใจเย็นค่ะพี่โซ่ ปกติว่าลูกอาจมีเรื่องกลุ้มใจก็ได้นะคะ เราควรที่จะฟังเขา”

“เป็นความผิดของผมนเองครับคุณพ่อคุณแม่ พอตีผม ชวนสตั๊ดไปเป็นเพื่อนทำงานเลี้ยง แล้วก็ไม่ได้ดูแลสตั๊ดให้ดี จนปล่อยให้สตั๊ดมาขนาดนี้ ต้องขอโทษด้วยนะคะ” ปกป้อง...ทำไมตอนนี้ใจสั่นจัง ทำไมฉันไม่เคยมองเห็นว่าพี่อิฐชอบฉัน

เคยมีเพื่อนหลายคนแซวฉันกับพี่อิฐว่าเหมือนแฟนกัน แม้กระทั่งตอนที่เลิกกับแฟนก็มีเรื่องพี่อิฐเกี่ยวด้วย แฟนเก่าของฉันมักจะหึงฉันกับพี่อิฐ แม้ว่าฉันจะพยายามอธิบายว่าเราเป็นแค่พี่น้องกันเท่านั้น นี่ฉันตาบอดที่มองไม่เห็นคนที่แอบรักเธอ แล้วทำไมฉันดีใจจัง

“อาจารย์อิฐไม่ผิดหรอกค่ะ สตั๊ดคนนี้ตัวเองสะมากกว่า ยังไงก็ขอบคุณนะคะอาจารย์อิฐที่เป็นธุระมาส่งน้อง”

“ไม่เป็นไรครับ ฉันผมกลับก่อนนะคะครับ สวัสดีครับคุณพ่อคุณแม่”

“สตั๋งค์ลูก...” นานรารออดใจแม่ก็เข้ามาลูบแก้มฉัน นี่พี่อิฐไปแล้วใช่ไหม “สตั๋งค์ลูกไหนไหมลูก พี่ใส่ลูกเมานักมาก...ว้ายยย”

“อ๊วยแม่ปี สตั๋งค์ขอโทษ” แม่ตกใจที่ฉันลืมนิดใจไปด้านหลัง ดีที่พ่อรับเอาไว้ได้ทัน “หนูขอโทษค่ะ พี่อิฐไปแล้วใช่ไหมคะแม่ พ่อ..พี่อิฐไปแล้วใช่ไหมคะ”

“ไปแล้ว...” พ่อตอบแต่สองวงแขนโอบประคองแม่ ทั้งที่อายุเข้าเลขห้าพ่อก็ยังดูจะรักแม่ไม่แปรเปลี่ยน

“แม่ปี แม่... แม่ปีขา...แม่ ๆ ๆ ” ฉันกระโดดดีใจจนเนื้อเต้น มันเหมือนทำตัวไม่ถูกแต่ความหมายโดยรวมคือฉันดีใจ หลังจากอกหักจนถึงวันนี้ก็หลายปีมาแล้วนะที่ฉันไม่ได้เปิดใจให้ใคร แต่พอรู้ว่าพี่อิฐแอบรักมันดีใจจนเนื้อเต้นเลย

“สตั๋งค์ นี่หนูไม่ได้เมา หนูแกลังอาจารย์อิฐอีกแล้วใช่ไหม ทำไมชอบแกลังอาจารย์อิฐนักลูก”

“..แม่ปี แม่ปี พี่อิฐเขาบอกรักหนูแม่ปี เขาบอกว่าเขารักหนู แต่เขาแอบรักหนู อ้า!!” แม่ปีเงยบและหันไปมองพ่อซึ่งทั้งสองมองหน้ากันยิ้ม ๆ คล้ายกับว่าพวกเขาเรื่องนี้รู้เรื่องนี้อยู่แล้ว

“เขาบอกรัก ลูกของพ่อก็เลยฉลองด้วยการกินเหล้าจน
เมาเหวอ”

“สตังค์ไม่ได้เมาค่ะ แต่สตังค์นะช่วยนินิวจากลูกค้ำที่
เอน้ำสาต สตังค์เลยแกล้งเป็นคนเมาเอน้ำไปสาตคีนแทนนิ
นิว แล้วตอนที่นั่งรถกลับมาใช่ไหมคะ สตังค์ก็ง่วงนอนเพราะ
เมื่อคืนดูซีรีส์เอะไปหน่อย แล้วพีอิฐเขาก็บอกรักสตังค์อ่า!!
แม่พีอิฐบอกรัก”

“ป๊ปปี้ ฉันว่าลูกสาวเราคงกำลังจะมีความรักอีกครั้งแล้ว
ฉันขอไปดูเอกสารหน่อยนะ”

“ค่ะพีอิฐ...”

“.....” พ่อเดินแยกออกไปแต่ฉันยังหุบยิ้มไม่ได้เลย นี่
มันอะไรกันเนี่ย!! มีคนบอกรักตอนเมา

“แม่ว่าหนูไปอาบน้ำ แล้วลงมากินข้าว แล้วค่อยพูดกัน
เรื่องนี้ดีไหม ลูกสาวแม่ทำไมแกล้งเป็นคนเมาแบบนี้ อาจารย์
อิฐรู้คงจะโกรธแน่ที่ถูกลูกสาวแม่แกล้ง...”

“พีอิฐไม่มีทางโกรธสตังค์หรอกค่ะแม่ป๊ปปี้ แต่หนูไป
อาบน้ำก่อนนะ همینตัวเองจะแยะ”

-----อิฐ-----

“เมาจริง ๆ ไซ้ใหม่นะ!!” ผมพูดกับตัวเองขณะที่เดินเข้าคอนโด ผมไม่ได้พักอยู่กับพ่อแม่เพราะไม่ชอบการเดินทางไกลที่รถติด คอนโดแห่งนี้ก็ใกล้มหาลัยดีด้วย

เดินไปผมก็ยิ้มไปเมื่อผมได้บอกรักสตั๋งค์เป็นครั้งที่สอง ครั้งแรกผมบอกรักสตั๋งค์ตอนที่เธอออกหัก เธอเมาอย่างมาก ร้องไห้คร่ำครวญตลอดเวลา มันทำให้ผมบอกรักเธอเป็นครั้งแรกจากกันปึ้งของหัวใจ และตอนนั้นก็กังวลมากกว่าเธอจะจำได้ แต่ไม่เลย!! เวลาที่สตั๋งค์เมาเธอจะไม่มีสติจำอะไรทั้งนั้น แม้แต่ขึ้นไปเต้นบนหลังคารถผมเธอก็จำไม่ได้

LINE!!!

เสียงข้อความในโทรศัพท์ของผมดังขึ้น มันทำให้ผมหยิบมันขึ้นมาดู แต่ก็ต้องตกใจจนยิ้มที่มีบนใบหน้าหายไป เมื่อมันเป็นข้อความจากแฟนเก่าที่เราไม่ได้ติดต่อกันมาร่วมหกปีแล้ว ผมไม่ได้บล็อกไลน์เธอเพราะส่วนลึกก็ยังมีความทรงจำดี ๆ หลงเหลืออยู่

แพรว : อิฐสบายดีไหม

แพรว : เราดีใจจังที่อิฐอ่าน

แพรว : ตอนนี้เราเครียดมาก เราเลิกกับเจมส์แล้ว
แหละ

แพรว : เราเดินทางกลับมาไทยแล้วนะ

ผมปิดหน้าจอโทรศัพท์โดยที่ไม่ได้ตอบอะไรกลับไป มัน
ก็จริงที่ผมยังรู้สึกว่าคุณมีความทรงจำที่ดีหลงเหลืออยู่ แต่มัน
ไม่ได้หมายความว่าความทรงจำเหล่านั้นคือความรัก มันมี
ความเจ็บปวดที่แพรวสร้างไว้กับผม

LINE!!!

LINE!!!

ผมปล่อยให้ข้อความมันดังอยู่อย่างนั้นก่อนที่จะเข้า
ห้องของตัวเอง จัดการกับร่างกายที่เต็มไปด้วยกลิ่นเหงื่อที่มาจาก
สตูดิโอ

-----สตูดิโอ-----

สตูดิโอ : มารับหน่อย ไม่มีรถไปทำงาน

ฉันกดส่งข้อความไปหาไอ้พี่อู๋ที่ยังไงเขาก็ต้องมา
รับตามที่ฉันสั่ง เมื่อก่อนทำเพราะเขาแต่ใจอยากแกล้ง แต่
ตอนนี้รู้สึกทำเพราะอยากจะทำให้เขารู้ว่าเขารักฉันมากแค่ไหน

สตังค์ : แวะซื้ออะไรร้อน ๆ มาให้กินด้วย แสงค์มาก
เลย

“ฮ่า ๆ ๆ ๆ ไอ้พี่อิฐบ้า...” ฉันทุดกับหน้าจอโทรศัพท์
เมื่อส่งข้อความไปสั่งเขา

“อืมอะไรครับพี่สตังค์” แสงค์เดินเข้ามาทัก ฉันยืนอยู่
หน้าประตูเข้าห้องทานอาหาร มัวแต่สนใจสั่งไอ้พี่อิฐอยู่ “พ่อ
บอกว่ารถพี่จอดอยู่ร้านฟีนินิว ให้ผมไปส่งพี่ที่ทำงานไหม หรือ
พี่จะเอารถคันอื่นไป”

“ไม่ต้อง.. พี่ให้พี่อิฐมารับแล้ว...”

“อาจารย์อิฐเขาไม่ได้ผ่านบ้านเราไม่ใช่เหรอพี่สตังค์
เขาจะขับรถอ้อมโลกมาทำไมคะ” ครร่าเดินตามเข้ามาทอด
คอกแสงค์ สองคนนี้จะต้องไปมหาลัยด้วยกันด้วยรถคัน
เดียวกัน

“สตังค์ลูก อาจารย์อิฐมารับไปส่งที่ทำงานแหละ”
เสียงแม่ลอยเข้ามาในห้อง มันทำให้ฉันฉีกยิ้มจนแทบจะถึงหู

“โอ้ว!!” / “ว้าว!!” สองพี่น้องแสงค์ครร่าพูดแทบจะ
พร้อมกัน

“สวัสดีครับอาจารย์อิฐ ผมไม่ยกู้เลยนะครับที่บ้าน
อาจารย์ต้องผ่านทางนี้”

“ถึงไม่ผ่านพี่สาวนายก็ใช้ให้ฉันมาอยู่ดี น้ำเต้าหู้ร้อน ๆ
ยายตัวแสบ!!” ประโยคแรกนะพูดกับแบ่งค์ แต่ประโยคหลัง
นะพูดกับฉัน แต่เดี๋ยวนะ ใครเขาเอาน้ำเต้าหู้มาแก้แค้นกัน

“บ้านนายเขาใช้น้ำเต้าหู้แก้แค้นหรือ ก็น้ำเต้าหู้ก็บ้า
กันพอดี”

“ก็เธอบอกว่าอะไรร้อน ๆ ไม่ใช่หรือ และฉันก็ไม่ใช่คน
ขี้เหล้าที่จะต้องรู้ว่าเขากินอะไรกัน” ทำไมเขาพูดแบบนี้ละ
เมื่อคืนเขายังบอกรักเลย

“ไอ้พี่อิฐ.... ทำไมแค่นี้ไม่รู้”

“สตังค์ พูดกับอาจารย์อิฐดี ๆ หน่อย ไม่งั้นแม่จะให้พ่อ
หักค่าขนมนะ” เสี่ยงแม่ปี่ขู่ มันทำให้ฉันต้องเจียบในบัดดล
“อาจารย์อิฐทานอาหารเข้าก่อนนะ แล้วค่อยไปทำงาน
อุตสำหรับขั้วรถมาตั้งไกล”

“ครับ ขอขอบคุณนะครับคุณแม่”

“.....” เรียกคุณแม่ด้วย ความจริงเขาก็เรียกแบบนี้อยู่
แล้วแหละ แต่ตอนนี้มันรู้สึกไม่เหมือนเดิมไป

มาเฟียลูกติดกับคุณแม่รับจ้าง 2

ตอนที่ 5

-----อิฐ-----

“วันนี้ก็ไม่ว่าจะไปเอารถยังงัย นินิวก็งานเยอะ เป็นบ้า ทำไงดีนะจะไปเอารถ” คนนั่งข้างล่อยหน้าล่อยตาพูดทั้งที่ถึงบริษัทที่เธอทำงานแล้ว และการพูดแบบนี้ก็คือมีความหมายโดยตรงว่าจะให้มารับ

“ต้องโทรบอกที่บ้านให้ไหม!! บอกคุณโซว่าลูกสาวไม่สามารถที่จะไปเอารถที่จอดในร้านเพื่อนได้”

“ไอ้พี่อีฐ.. พุดให้ตอบรับว่าจะมารับ ไม่ได้ให้พี่องพ่อ
ไอ้พี่นิสยไม่ดี ชิ!!” แวดเสียงไล่จนได้ ให้มันได้อย่างนี้สิสตั้งค์
คนเก่ง

“วันนี้พี่มีสอนทั้งวัน มารับไม่ได้หรอก”

“จะรอ!!..” อันนี้คือนิสัยอยากเอาชนะที่สตั้งค์มี
มากกว่าใครเพื่อน

“แต่ดีกนะ เพราะว่า..”

“รอได้ ตอบมาว่าจะมารับไหมก็เท่านั้นน่า..”

“.....” บังคับละที่หนึ่ง แล้วถามว่าผมทำตามที่เธอ
บังคับไหม “อยากรอก็ตามใจ”

“ก็เท่านี้ทำเป็นเล่นตัว ไข่สี....ไม่ใช่คุณอาจารย์
น้ำหวานนิ อาจารย์น้ำหวานเชิญทางนี้ครับ อาจารย์น้ำหวาน
ทานอะไรดีครับ เซอะ!! เอาใจใส่!! เซอะ!!”

“.....”

บ่นแล้วก็เปิดประตูลงจากรถไป แต่ก็นั่นแหละคือสตั้งค์
ที่ผมแอบหลงรักระหว่างหลายปีที่ผ่านมา เธอเป็นส่วนเติมเต็ม
ชีวิตผมช่วงที่แพรวทิ้งไป เธอคือคนที่แตกต่างด้วยนิสัยและ
ความน่ารัก

ผมขับรถมายังมหาลัยด้วยเวลาที่ไม่นานมาก แต่ก็ต้องตกใจเมื่อระหว่างที่กำลังเดินเข้าไปยังห้องทำงานก็พบกับแพรวที่นั่งรออยู่ที่หน้าห้อง มันก็ไม่ใช่เรื่องยากที่เธอจะรู้ว่าผมทำงานที่นี่ หรือหากไม่เจอผมที่นี่จะไปตามหาที่ไหน แต่ที่แน่ ๆ คือความสัมพันธ์ของเรา...ไม่เหมือนเดิม

“คุณคนนี้มีมารออาจารย์อิฐตั้งแต่เช้าแล้วค่ะ น้ำหวานจิ้งให้รอที่ตรงนี้จะ...” สายตาของผมมองไปทางแพรวขณะที่อาจารย์น้ำหวานกำลังพูด เธอกำลังเดินมายืนตรงหน้าผมด้วยชุดเดรสสีกรมเรียบหรู

“ขอบคุณครับอาจารย์น้ำหวาน ความจริงถ้าผมไม่ลืมชื่องานที่จะสอนก็คงไม่ได้แวะเข้ามา”

“จ้ะน้ำหวานขอตัวนะค่ะ...”

“ทำไมอ่านไลน์ของเราแล้วอิฐไม่ตอบ...” แพรวเอ่ยถามเมื่ออาจารย์น้ำหวานเดินห่างออกไป สิ่งที่เธอถามทำให้ผมจ้องมองเธอเท่านั้น มองเข้าไปในตาเพื่อที่จะรู้ว่าเธอกลับมาทำไม “ไม่เอาหน้าอิฐ อิฐบอกเราเองนิว่าขอให้เรายังเป็นเพื่อนกัน”

“ใช่.. ผมเคยอยากให้คุณเป็นเพื่อน” นั่นคือความรู้สึกเมื่อคนที่รักจะจากไป ผมอยากรักษาเธอไว้ด้วยคำว่าเพื่อนให้เธอคงอยู่ “แต่ไม่ใช่ตอนนี้ ผมคิดว่าคุณน่าจะเข้าใจอะไรผิดคนที่ทิ้งไป...ไม่มีสิทธิ์กลับมาเรียกร้อง”

“ทั้งที่ตอนนี้เราไม่เหลือใคร อีซูก็จะไม่อยู่ข้างเราหรอก” เสียงคำถามเมื่อผมหมายถึงจะหันหลังเดินออกมา “เขาทิ้งเราไปแล้ว เขาทำร้ายเรา และตอนนี้เราไม่เหลือใครเลย”

“.....” เธอไม่เหลือใคร!! มันจึงควรเป็นผมที่ต้องอยู่ข้างเธอหรอก แล้วทำไมตอนที่ผมไม่เหลือใคร ผมจึงไม่มีสิทธิ์ที่จะเรียกร้องให้เธออยู่

กริ่งง!!! กริ่งงง!!!!

เสียงโทรศัพท์ของผมดังขึ้นให้ผมหลุดออกจากภวังค์ คนที่โทรเข้ามาคือสตันซ์ที่เหมือนกับสวรค์โปรด ผมอยากออกไปจากตรงนี้

“ฮัลโหล...”

“ฉันลืมของไว้ในรถยนต์ ทำไมนายไม่เตือนว่าฉันถือเอกสารไปด้วย โดนพ่อชกดูเลย เพราะนายรู้ไหม” เสียงใสแวดกลับมา ทั้งที่เธอจะขอร้องให้ผมเอาเอกสารไปให้

“พี่มีสอน เดี่ยวพี่สอนเสร็จจะเอาไปให้นะ...”

“เป็นไรอ่า... ทำไมเสียงไม่ค่อยดีเลย งานเครียดเหวอ...” ผมยิ้มออกมาโดยไม่รู้ตัว คงเพราะเราสนิทกันมากจนแทบจะเหมือนพี่น้อง สิ่งเล็กน้อยแค่เพียงน้ำเสียงก็ทำให้เธอรู้ว่าผมกำลังรู้สึกอะไร “โกรธเหวอ.. ไม่ต้องเอามากก็ได้ ทำงานเถอะ”

-----สตังค์-----

ฉันวางสายฟิอิฐที่บอกว่าจะเอามาให้ตอนสอนเสร็จ เสียงเขาไม่ค่อยสู้ดีเท่าไรเลยเลือกที่จะไม่ทวนประสาทเขา ความจริงเอกสารก็ไม่ได้สำคัญอะไรและพอใช้ก็ไม่ได้ด่ำด้วย แต่ฉันแค่อยากโทรไปทักท้วงใจเขาก็เท่านั้น ก็รู้ว่าเขาชอบก็ยิ่งอยากเข้าไปยุ่งวุ่นวายมากกว่าเดิมไปอีก

ระหว่างที่ฉันกำลังคิดว่าทำไมเสียงฟิอิฐดูไม่สู้ดี สายตาของฉันก็มองไปเห็นน้ำปกรณที่ลานงานกลับบ้านพียาหยิต่างจังหวัด เพียงแค่เห็นฉันก็ดีใจอย่างมากเพราะฉันสนิทกับน้ำกรณ

“น้ากรณ์ คิดถึงจังเลย ได้อะไรมาฝากสตังค์บ้างคะ มีขนมไหม แล้วที่ประเทศน่านมีอะไรอร่อยบ้าง” ฉันทอดน้ากรณ์จากด้านหลังก่อนที่จะหันมายืนหัวจุกย่องเหิง ยีแรงเลยแหละน้ากรณ์ชอบเล่นแรง ๆ กับฉัน บางครั้งพาไปต๋อยมวยก็มี ทั้งที่อายุจะเข้าเลขห้าแต่แข็งแรงสุด ๆ

“ประเทศน่านเลยหรือครับคุณหนูสตังค์ ขนมไม่มีมาฝาก แต่มีผลไม้จากน่านมาฝากเยอะเลย”

“อยากกิน เอามาที่ทำงานด้วยไหมคะ..” ฉันแบมือขอกินเป็นขนมเลย

แป๊ะ!!!! น้ากรณ์เอามือเปล่าตีลงบนมือของฉันเบา ๆ

“ไปกินที่บ้านดีกว่าครับ....” ฉันทจับมือน้ากรณ์ไว้เพราะฉันอยากจะเล่าเรื่องอะไรบางอย่างให้น้ากรณ์ฟัง เรื่องที่ฉันถูกผู้ขายสารภาพตอนเมา “คุณใช้บอกว่าคุณหนูสตังค์จอดรถไว้ที่ร้านคุณนิวิ ให้คนไปเอาให้ไหมครับ...”

“ไม่ต้องค่ะ เราไปคุยกันในห้อง หนูมีเรื่องเล่าให้ฟังเพียบเลย เดี่ยวค่อยไปทำงานค่ะ พ่อใช้ไม่ว่าน้ากรณ์หรือ”

แล้วฉันก็ลากน้ากรณ์เข้าไปในห้องทำงานของตัวเอง เข้าไปเล่าเรื่องราวทั้งหมดแบบละเอียดยิบตั้งแต่ฉันเอาเหล้า

สาตใส่ตัวเองเลยละ สิ่งเดียวที่น้ำกรณทำคือ ยิ้ม นิ่ง และ
มอง

“เรื่องก็เป็นแบบนี้แหละคะน้ำกรณ หือ..สตังค์เงินมาก
ผู้ชายสารภาพรัก แล้วสตังค์ก็แก้มือด้วยนะ ทั้งตกใจทั้ง
เขิน”

ก็อก ๆ ๆ ๆ

...เสียงเคาะประตูห้องฉันดังขึ้นก่อนที่พ่อจะเข้ามาใน
ห้อง เมื่อพ่อไซ้เข้ามาน้ำกรณก็ไปยื่นเอามือไขว้หลังด้านหลังข้าง
อย่างเซ่นปกติ

“ยังไม่เลิกไม้เรื่องนี้อีกเหอสตังค์” พ่อเดินเข้ามาทอด
ฉันพร้อมกับลูบหัว การอยู่ที่ทำงานก็ไม่ต่างไปจากการอยู่ที่
บ้าน เพราะทุกอย่างก็ยังมีความเป็นครอบครัวเหมือนเดิม
“ลุงแซมบ่นว่าคิดถึง เมื่อไหร่หลานสาวที่สัญญาว่าจะไปหา
จะไปหาสักที”

“จื่อ... กลับจากออกค่ายก่อนละกันนะคะ แล้ว
หลานสาวคนสวยคนนี้จะไปหา”

“ค่าย...” พ่อไซ้มองหน้าฉันเป็นคำถาม ไซ้แล้วค่าย...
ค่ายที่ฉันยังไม่ได้บอกให้พ่อไซ้รู้แต่มั่นใจว่าพ่อไซ้ให้ไป

“ผมตามไปดูแลคุณหนูสตั๊งค์ก็ได้ขอบคุณโซ่จะได้สบายใจ...” น้ำปรกรณ์พูดเสริมและมีความคล้ายจะขออนุญาตช่วย

“ไปทำไม เด็ก ๆ จะไม่สนุก..สตั๊งค์โตแล้ว ดูแลตัวเองได้ใช่ไหม”

“ซ่ายแล้ว... พ่อโซ่ของสตั๊งค์น่ารักที่สุดเลย!!”

เที่ยงวันที่ท้องไส้ของฉันทันเริ่มที่จะหิวแล้วแต่ก็ยังไปกินไม่ได้ เพราะฉันทกำลังรอไอ้ฟิอิฐที่รับปากว่าจะเอาเอกสารมาให้และพาไปกินข้าวเดินทางมายังไม่ถึง มองพนักงานหลายคนเดินออกไปจากออฟฟิศก็ยิ่งหิวแล้วก็ยิ่งหิว
หิวจนจะกินฟิอิฐทั้งตัว!!

“โทษที่สตั๊งค์ รดติดมากเลยมีอุบัติเหตุ...” ฉันทันทำวเอวมองหน้าคนที่วิ่งกระหืดกระหอบเข้ามา “ไม่ต้องมาทำหน้ามู๋ๆ ก็บอกแล้วไงรตติด..”

“เฮอะ!!” ฉันทันคว้าเอกสารที่อยู่ในมือฟิอิฐก่อนที่จะจ้องหน้าเขา เขาสูงมากเลยนะ ฉันทันสูงเพียงแค่บ่าเขาเท่านั้น แต่

ความสูงนี้แหละที่มันเหมาะกับเขามาก หล่อนั้นแหละพูดง่าย ๆ ..ทั้งสูงทั้งหล่อ

“จ้องหน้าทำไมไอ้ตัวแสบ วุ่นวายทุกวัน..”

“เมื่อเข้าเป็นอะไรทำไมเสียงไม่ค่อยดี....” ฉันทามในสิ่งที่อยากรู้ ปกติแล้วฟีอัสเป็นคนทีกวนประสาทมากถ้าไม่ได้เป็นอาจารย์ พอเป็นอาจารย์ความกวนก็เลยน้อยลง

“เปล่า...”

“โกหก!!”

“เปล่า... จะกินไหมข้าว หรือถามอยู่แบบนี้ ข้าจ่ายนะ”

“ซิ!!” ฉันทสบตเสียงใส่คนที่เดินนำ ไอ้แบบเนี้ย..กลบเกลื่อน ไม่อยากบอกอะไรบางอย่างแน่ ในเมื่อไม่อยากบอกก็ไม่ตี้อถาม ฉันทไปสืบเอาเองก็ได้ แต่ตอนนี้ต้องเป็นไอ้ฟีอัสเลี้ยง

มาเฟียลูกติดกับคุณแม่รับจ้าง 2

ตอนที่ 6

-----อิฐ-----

ผมเลือกซื้ออุปกรณ์ที่จะต้องใช้ออกค่ายในอีกไม่กี่วัน ต้องเตรียมพวกเครื่องปฐมพยาบาลติดตัวไปด้วย นอกเหนือจากของมหาลัย เพราะคิดว่าสตั๊นท์ตัวแสบคงจะหาเรื่องให้ต้องวุ่นวายใจแน่ ใ้ที่รับปากว่าจะไม่ก่อเรื่องวุ่นวาย ไม่เป็นภาระใคร เชื้อเถอะ!!....ทุกอย่างที่รับปากทำหมดทุกอย่างแน่

ก็สตั๊นท์เป็นไอ้ตัวแสบของผมมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว อะไรที่เขาห้ามเธอก็จะทำ อะไรที่เขาให้ทำเธอก็จะหาเหตุผลร้อยแปดเพื่อที่จะบอกว่าไม่ทำ

จนเมื่อเดินไปได้สักพักผมเห็นอุปกรณ์ปั่นจักรยาน
ตอนเรียนสตั๊ตกับเพื่อน ๆ ชอบที่จะนัดกันไปปั่นจักรยานบ่อย ๆ
แต่ตั้งแต่ที่เธอทำงานก็ไม่ยักจะเห็นได้บ่อยอีก

LINE!!!!

สตั๊ต : พ่อโซบบอกว่าให้พี่เข้ามาหา อย่าฟ้องพ่อนะว่าส
ตั๊ตขอไปค่าย พี่ต้องบอกว่าพี่อยากให้ไป

ผมส่ายหัวกับข้อความของคนตายยาก คิดถึงก็ไลน์มา
หาทันที

อิฐ : ไม่!! จะบอกว่าสตั๊ตบังคับพี่ด้วยการไปตะโกน
ลั่นมหาลัย

สตั๊ต : ใจร้าย.. สตั๊ตรู้ว่าพี่ไม่ทำ

อิฐ : พี่ทำ เพราะพี่ไม่อยากให้สตั๊ตไปลำบาก

สตั๊ต :

อิฐ : แต่ถ้าไม่อยากให้ทำ พรุ่งนี้เข้าปั่นจักรยานเล่นกัน
หน่อยไหม เวลาไปเดินทางออกค่ายจะได้ไม่เหนื่อย

สตั๊ต : โอเค วันนี้จะบอกแม่พี่ทำของอร่อยให้นะ

บ้านหลังใหญ่ที่ผมเข้ามาจนเริ่มคุ้นชินนับจากวันแรกที่เข้ามาแล้วถูกพ่อใช้กระทืบเกือบตาย แต่นั่นก็เป็นเหตุให้พ่อใช้ใจดีและให้ผมเข้าออกบ้านหลังนี้จนเหมือนลูก มากไปกว่านั้นก็ยังให้ผมเรียกว่าพ่อเช่นเดียวกับลูก ๆ ทุกคน

ครอบครัวนี้อบอุ่นและน่ารักมาก ๆ ในสายตาของผม โดยเฉพาะวันที่รวมญาติมีครอบครัวของแม่ป๊อปี่ที่เต็มไปด้วยเสียงหัวเราะ และความเจ้าระเบียบของแม่ของพ่อใช้ ความสนุกที่แทบจะทำบ้านแตกก็ว่าได้

“นั่งสิอิฐ..”

“อะหืม!!” เสียงแม่ป๊อกระแอมในลำคอเมื่อพ่อใช้เรียกผมแค่อิฐ แม่พยายามให้ทุกคนเรียกผมด้วยคำนำหน้าว่าอาจารย์ “อาจารย์อิฐสิคะ ป๊อบอกแล้วไงว่าลูกจะเรียกตามพ่อกับแม่”

“.....” ผมได้แต่ยิ้มกริ่มนั่งลงบนโต๊ะอาหารตรงข้ามกับสตังค์ ข้างกายเป็นเบงค์และครว้าที่ยิ้มไม่ต่างกัน

“สตังค์บอกว่า....อาจารย์อิฐชวนไปออกค่ายเหรออ” พ่อใช้พูดตามที่แม่ป๊อบอกไว้ทุกอย่าง บ้านนี้อ่านาจอยู่ในมือของแม่ป๊อปี่

“.....” ผมหันไปมองหน้าคนโกหกที่ตอนนี้คงชักซ้อมกับทุกคนในบ้านไว้หมดแล้ว เธอยิ้มลยหน้าลยตาบนโต๊ะอาหารเมื่อคิดว่าผมจะต้องไม่พูด “ครับ.. เห็นว่าสตังค์ทำงานหนัก ก็เลยอยากจะพาไปพักผ่อน”

“เอาไปจะวุ่นวายรีเปลา่ สตังค์ยิ่งก่อเรื่องบ่อย ๆ ”

“พ่อไซ้...” สตังค์ร้องครวญกับสิ่งที่พ่อไซ้พูด “สตังค์ลูกสาวพ่อนะ!!”

“ฮ่า ๆ ๆ ก็ไซ้ แต่พอกลัวว่าสตังค์จะไปก่อความวุ่นวายให้งานของอาจารย์อิฐไม่เรียบร้อย แต่ถ้าอาจารย์อิฐยืนยันที่จะพาไปพอกก็ไม่ได้ว่าอะไร”

“พ่อไซ้ไม่ว่า...หรือแม่ปีไม่ให้อีกกันแน่คะ” พ่อไซ้เพียงยิ้มเมื่อถูกลูกสาวเอ่ยแซว พ่อไซ้หันมองแม่ปีไปแล้วยิ้มก่อนที่จะตักอาหารเข้าปาก

และนั่นก็เป็นความน่ารักของครอบครัวนี้ ทุกอย่างของครอบครัวนี้ไม่มีอะไรผูกมัดเอาไว้นั่น ใช้แค่เพียงความรู้สึกและความเหมาะสมเท่านั้นในการตัดสินใจ มากไปกว่านั้นคือความเห็นของแม่ปีที่พ่อไซ้จะเลือกมาช่วยตัดสินใจ

หลังมืออาหารทุกคนก็แยกย้ายกันไปเหลือไว้เพียงผม และสตั๋งคืบมันโต๊ะอาหาร ที่เหลือกันสองคนเพราะสตั๋งคืบกินขนมแกง ขนมหวานฝีมือแม่ป๊ปปี้จึงเป็นสิ่งที่เด็กตัวแสบอย่างสตั๋งคืบชอบเป็นที่สุด

“กินขนาดนี้เดี๋ยวก็อ้วน แล้วอย่ามาบ่นว่าไม่สวย ไม่มีคนจีบนะ” ผมพูดลอย ๆ ขณะที่นั่งมองเธอกินขนมด้วยความเอ็นดู

“จะกินให้อ้วนเป็นหมูเลย คุณสิ..จะไม่มีคนชอบจริงรีเปล่า!!”

“.....” ผมกอดอกเหมือนตัวเองกำลังเสียดุล เหมือนเธอกำลังถามว่าผมจะไม่ชอบจริงไหม ซึ่งตอบได้เลยว่าไม่มีทาง ต่อให้อ้วนจนกลิ้งได้ก็ยิ่งรัก เพราะแรกรักผมรักเธอที่ปากแสนจะเถียงเก่งและนิสัยที่ชอบหาเรื่องที่สุด

“พี่อิฐชวนไปปั่นจักรยานทำไมอ่า.. อยากออกกำลังกายหรอ ทำไมไม่เข้าฟิตเนส”

“เบื่อฟิตเนส!!”

“แล้วเราจะไปปั้นที่ไหนดี สวนสาธารณะแถวบ้านนินิว ไหม ติดแม่น้ำด้วย” ใบหน้าของคนอยากจะไปดูดีใจมาก “หรือจะไปปั้นที่ในมหาลัยไหม จะได้มีหนุ่ม ๆ ให้มอง”

“.....” ผมเพื่อนหน้าไปทางอื่นด้วยหมั่นไส้คนพูด

“สตังค์รู้ंना...ว่าฟิอิฐกำลังคิดอะไร กล้า ๆ หน้อย ถ้าฟิ ช้ำ คนอื่นคาบไปก่อนไม่รู้นะ”

“.....” ผมหันกลับมามองคนที่กำลังยุ่งอยู่กับถ้วยขนม สิ่งที่เขาพูดมีความหมายว่าอะไร หรือคำสารภาพรักครั้งที่สอง ของผมเธอจะได้ยิน “อื!!! สกปรกวะ ขนมติดปากแล้วนะ โต เป็นสาวได้ไงวะ”

“ไอ้ฟิอิฐ!!” คนตัวเล็กที่ไม่ได้มีอะไรติดปากร้องไวย เธอใช้หลังมือเช็ดปากตัวเองแบบลวก ๆ “ไ้อ้บ้า.. นายไม่มี สิทธิพูดเสียงดังแบบนี้ละ”

“ฉันจะพูด และจะพูดให้ดังเลยว่าคนแถวนี้สกปรกกิน ขนมติดแก้มติดปาก อื”

พูดแล้วผมก็เดินออกจากประตูห้องอาหาร ขณะที่อีก คนวิ่งเข้าไปในห้องน้ำเพื่อที่จะดูว่ามีอะไรติดปากจริงไหม ผม ชอบเวลาที่สตังค์เรียกผมว่านายนะ... มันทำให้ผมคิดว่าครั้ง

แรกที่เราเจอกันไม่ประทับใจเท่าไร แต่ตอนนี้มันตราตรึงใจ
แบบไม่รู้ลืมเลย

ดิงน้อง!! ดิงน้อง!!

เสียงจากประตูหน้าห้องในคอนโดของผมหดขึ้น
ตอนนี้เป็นเวลาหกโมงเช้าที่ไม่น่าจะมีแขกมาหาได้ใน
เวลานี้ ผมที่กำลังเตรียมตัวจะออกไปหาสดังค์เพื่อปั่น
จักรยานที่นัดกันไว้จึงเดินไปเปิดประตู

สิ่งที่ไม่ทันคิดเมื่อในสมองคิดว่าเป็นแม่บ้านมาทำความสะอาด
กลับกลายเป็นแพรวแพนเก่าที่กำลังยืนอยู่ตรงหน้า
เธอไม่เคยรู้ว่าผมมีคอนโดที่นี่เพราะผมซื้อหลังจากกลับจาก
เมืองนอก และถ้าเดาก็คงไม่หันไ้เจตเพื่อนสนิทที่ตอนนี้
ทำงานเป็นทนาย

“กำลังจะออกไปข้างนอกหรอ เราคิดว่ามาเข้าขนาดนี้
จะได้คุยกับอริฐะอีก”

“.....” ผมเงิบและจ้องมองไปยังคนตรงหน้า ผมไม่รู้
ว่าเธอกลับมาเพราะอะไร และผมก็ไม่อยากที่จะผิदनัดกับส
ดังค์จนเธอต้องอนและหาเรื่องทะเลาะ

“เราขอเวลาห้านาที ห้านาทีเท่านั้น...แล้วเราจะไม่
วุ่นวายกับอริสเลย” เสียงร้องขออ่อนนวลจากคนที่เคยรัก ถึง
มันจะจบไม่สวยเท่าไรแต่มันก็ยังเหลือความทรงจำที่ดีอยู่

“เข้ามาก่อนสิ...”

สุดท้ายแล้วผมก็ยอมที่จะให้แพรวเข้ามาในห้อง แค่นา
นาทีน่าจะไปถึงตามเวลาที่นัดกับสตังค์ได้

.

.

.

หนึ่งชั่วโมงผ่านไประหว่างที่ผมกำลังเดินทางไปหาส
ตังค์ในสวนสาธารณะที่ได้นัดกันไว้ ตอนนี้เลยเวลานัดมา
สามสิบนาทีแล้ว และการจราจรก็ไม่ใช่ใจเอาซะเลย รถติด
และวุ่นวายจนไม่มีทางออกที่จะไปหาสตังค์ได้ ไม่อยากจะคิด
เลยว่าคนตัวเล็กที่ก่อความวุ่นวายตลอดเวลาจะโกรธผมมาก
ขนาดไหน หน้าซำผมยังลึ้มหยิบโทรศัพท์ออกมาด้วยความรีบ
ผมรู้สึกว่าจะออกจากหัวแล้ว ผมไม่ได้อยากให้เป็นอย่างนี้
...แต่เรื่องของแพรวก็ทำให้ผมทำใจลำบากที่จะปลีกตัวออกมา

แพรวบอกกับผมว่าเธอต้องการแค่ใครสักคนเป็นเพื่อน
คุยในยามที่เธอลำบากรใจ ตอนนี้เธอกับสามีได้เลิกรักกันแล้ว
เพราะความไม่เข้าใจ เธอคิดที่จะเดินออกจากผู้ชายคนนั้น
และดูแลตัวเอง ไม่คิดว่าการที่เลิกกับสามีแล้วจะพบว่าตัวเอง
กำลังตั้งท้อง เธอขาดที่พึ่งและไม่สามารถที่จะไปหางานที่ไหน
ทำได้ด้วยอายุครรภ์ของเด็ก

มากไปกว่านั้นคือสิ่งที่ผมรับรู้คือเธอถูกครอบครัวบังคับ
ให้แต่งงานกับชายคนนั้นเพื่อปัญหาทางธุรกิจ เธอไม่ได้รัก
ผู้ชายคนนั้น แต่มันก็แค่ตอนแรกเมื่อสุดท้ายแล้วเธอก็ยอมรับ
ว่าเธอตกหลุมรักเขาและคิดว่าถูกแล้วที่เดินออกไปจากชีวิตผม
เธอเองก็ไม่ได้หลงเหลือความรักให้ผมเช่นกัน!!!

ไม่มีเหตุผลว่าทำไมแฟนเก่าถึงเอาเรื่องหัวใจมาปรึกษ
ากับแฟนเก่า คุณเป็นเรื่องที่ไม่เข้าใจ..แต่มันก็เป็นไปแล้ว และนั่น
ก็ดีมากเมื่อผมคิดว่า มันแน่ใจที่ผมลืมแพรวได้แล้วจริง ๆ

-----ศักดิ์-----

สวนสาธารณะที่เลยเวลานัดหมายมาหนึ่งชั่วโมง
เต็ม ฉันนั่งบนเก้าอี้ม้านั่งตัวหนึ่งในชุดนักปั่นจักรยานที่

ยังไม่ได้ออกแรงบัน หันมองไปยังเจ้าจักรยานที่ฉันอุตสำหรับ
ปัดฝุ่นเอามันออกมาเพื่อกิจกรรมวันนี้ แต่สุดท้ายไอ้फीอิฐก็ผิด
นัด

“เป็นอะไรี่เปล่านะ..” ฉันพยายามคิดในแง่ดีเมื่อโดย
ปกติफीอิฐเป็นคนรักษาคำพูด ต่อให้เป็นคนที่กวนประสาทแค่ไหน
ไหนก็ต้องทำให้ได้อย่างที่ปากว่าเสมอ การที่เขาเป็นคนอ่อน
ชวนก็หมายความว่าเขาจะต้องใส่ใจที่จะมาให้ได้เช่นกัน

เขาไม่เคยผิดคำพูดกับฉันสักครั้งตลอดระยะเวลาที่เรา
รู้จักกันมา การที่เขาไม่ทันก็อาจจะหมายความว่าเขาได้รับ
อุบัติเหตุ หรือมีธุระสำคัญมากกว่าการมาหาฉัน

ฉันหยิบเครื่องมือสื่อสารกดโทรไปหาคนปลายทางที่เริ่ม
เป็นห่วง เขาไม่มีทางผิดคำพูดกับฉันหรอกเพราะเขาชอบฉัน
เขาสารภาพเองว่าเขารักฉัน เขาจะต้องติดธุระแล้วมาไม่ได้แน่
ฉันมีกำลังใจและยิ้มกับตัวเองขณะที่แนบโทรศัพท์ข้างหู

(“สวัสดิ์ค่ะ...”)

“.....” ฉันยกโทรศัพท์ออกจากหูขณะที่เสียงปลายสาย
เป็นเสียงผู้หญิงที่ตั้งลอดออกมา เบอร์ธุก...มันเป็นเบอร์ของ
ไอ้फीอิฐ

“สวัสดีค่ะ... ได้ยินไหมคะ”) เสียงปลายสายร้องเรียก
ทำให้ฉันได้สติจากความล่องลอย

“เอ่อ..นั่นโทรศัพท์ของอาจารย์อิฐใช่ไหมคะ”

“(ใช่ค่ะ... พอดีว่าอาจารย์อิฐออกไปข้างนอกแล้วลืม
เอาโทรศัพท์ออกไปนะคะ มีอะไรจะฝากไหมคะ...”)

“.....”

“(ได้ยินที่ฉันพูดไหมคะ จะฝากอะไรถึงคุณอิฐไหม
คะ”)

“มะ...ไม่ค่ะ ไม่ดีกว่า” ฉันกดวางสายด้วยความมึนงง
ฉันนี่!! อึ้ง!! งง!!

ฉันทำอะไรไม่ถูกเลยในเวลานี้ ฉันไม่รู้ว่าผู้หญิงคนนั้น
เป็นใคร เสียงที่ฉันได้ยินไม่ใช่เสียงของอาจารย์น้ำหวานแน่ ๆ
แต่ฉันก็ไม่รู้ว่าเป็นเสียงใคร!! ลืมเอาโทรศัพท์ออกไปนั่นแหละ
ลืมไว้ที่ไหน รับฝากข้อความบอก เขาเป็นอะไรกัน

ตอนนี้สับสนและชาไปหมดเลย แล้วคำบอกรักที่เข
พูดมันคืออะไร มันมีความหมายว่าอะไรกันแน่ หรือไอ้พี่อิฐแค่
แกล้งฉันเท่านั้น

“ทำไมต้องสนล่ะสตังค์ ทำไมต้องจุกด้วย.. แกยังไม่ได้ เป็นอะไรกับไอ้พี่อู้อู้อด้วยซ้ำ ไม่ใช่.. กลับบ้านดีกว่า กลับบ้าน ดีกว่าเนอะ” ฉันพูดกับตัวเองก่อนที่จะลงจักรยานกลับมาที่รถ พาตัวเองกลับบ้าน ไม่รู้ด้วยซ้ำว่านี่คือความโกรธหรือความ เสียใจกันแน่

ทันทีที่ถึงบ้านฉันก็เข้าไปในบ้านหลังเล็กเพื่อหาน้ำกรณ ตอนนี้นั้นฉันต้องการน้ำกรณอย่างมาก น้ำกรณเป็นคนเดียวที่จะ ทำให้ฉันรู้สึกดี

“คุณหนูจะรับอะไรไร่เปล่าคะ พี่หียจะไปจัดการให้” น้ำ ยายหียภรรยาของน้ำกรณเปิดประตูออกจากห้องนอนมาเจอฉัน พอดี มองไกลเข้าไปก็เห็นน้ำกรณที่กำลังหันมามองทางฉัน

“น้ำกรณ ซ้อมมวยเป็นเพื่อนสตังค์ทีคะ สตังค์ต้องการ การออกแรง สตังค์ต้องออกแรง ไม่งั้นสตังค์บ้าตายแน่!!!”

“ตอนเช้านี้เหวอครับ!!”

“คะะ!! ตอนเช้า ตอนนี เดี่ยวนี้”

สิ่งที่ฉันมองเห็นคือน้ำกรณหันมองหน้าภรรยาตาปริบ ๆ ไม่ว่าพวกเขาจะสงสัยอะไรแต่เรื่องเดียวที่ฉันต้องการตอนนี้คือ การออกแรง ออกแรงมาก ๆ ให้มันลืมความรู้สึกตอนนี

ความรู้สึกบ้า ๆ ที่มันจุกแน่นและเหมือนเจ็บปวดอย่างบอกไม่
ถูก ฉันรู้แค่มันเกิดจากใคร แต่ไม่รู้ว่าเพราะอะไรฉันจึงรู้สึก
แบบนั้น

มาเพียลูกติดกับคุณแม่รับจ้าง 2 ตอนที่ 7

-----สตังค์-----

อิท!!! เอ๊ท!!!

“ฮักซ้ายครับคุณหนู เข้าครับเข้า อย่างนั้น ๆ ดี
มากครับ”

อิท!!! เอ๊ท!!!

“โอ้ยยยยยยยยยยยยยยยยย” ฉันท้องออกมาอย่าง
สุดเสียงพร้อมกับสลัดนมที่อยู่ในมือทิ้ง

มันไม่หายหงุดหงิดทั้งที่ออกแรงมาแล้วมากกว่าหนึ่ง
ชั่วโมง มันยังแน่นและยังหงุดหงิดอยู่ในอก ผ่านมาแล้วหนึ่ง

ชั่วโมงหมายความว่าไอ้ผีอัฐก็ผิดเวลานัดฉันมาแล้วสามชั่วโมง
จนปานนี้ก็ยังไม่โผล่หน้ามาให้ฉันได้เห็นว่าคุณหญิงคนนั้นคือใคร
ยิ่งเขายังไม่มามันก็ยิ่งทำให้ฉันโกรธ ฉันโมโหและไม่รู้
จะระบายอารมณ์กับอะไรแล้ว ต่อยมวยออกแรงมากขนาดนี้
ฉันก็ยังไม่หายหงุดหงิด

“ใครทำให้คุณหนูต้องหงุดหงิดขนาดนี้ครับ..” น้ากรณ์
เก็บนมที่ฉันสลัดไปกองที่พื้นก่อนที่จะเดินเข้ามาหา

“อย่ารู้เลยน้ากรณ์.. สดังค์ไม่รู้จะเล่ายังไง สดังค์เล่า
ไม่ถูก”

“.....”

“ทำไมไม่ถามละน้ากรณ์ว่าใคร ทำไมไม่อยากรู้...” พอ
คนฟังไม่ได้คิดจะคาดคั้นถามต่อฉันก็พลอยหงุดหงิดมากขึ้นไป
อีก

“ก็คุณหนูไม่อยากรู่นี่ครับ...”

“โหย..มันก็ถูก แต่จริง ๆ มันอยากรู้แล้ว แต่มันเล่าไม่ถูก
ไงคะ”

“.....” เสียง น้ำกรณคือบุคคลผู้ฟังของบ้านที่ชาญฉลาดที่สุด ไม่ว่าฟอไซจะสั่งให้จัดการเรื่องอะไรก็จะทำได้ อย่างไม่มีจุดบกพร่อง

“น้ำกรณ ถ้านายาหียึดติดกับน้ำกรณ น้ำกรณจะทำยังไงคะ”

“ผมกับยาหียะเราไม่เคยนัดกันสักครั้ง เราอยู่บ้านหลังเดียวกัน รู้ว่าอีกคนกำลังทำอะไร แต่ต่อให้ผมนัดก็คิดว่าต้องเป็นเรื่องสำคัญจริง ๆ ”

“...เห้อออ” ฉันทิ้งตัวนั่งลงกับพื้นหญ้าในสนามหลังบ้านที่ใช้เป็นพื้นที่ซ้อมมวย ตอนแรกฉันก็คิดว่าไอ้फीอิฐต้องมีเรื่องสำคัญจริง ๆ นั่นแหละ คิดไปจนถึงว่าเขาอาจจะได้รับอุบัติเหตุจนไม่สามารถที่จะมาหาฉันตามนัด แต่การที่มีผู้หญิงรับสาย ทำไมมันทำให้ฉันอึดอัดมากขนาดนี้

“อาจารย์อิฐผมนัดเธอครับถึงได้อารมณ์เสียขนาดนี้”

“จะบ้าเธอะ!!! ม่ายซ้ายยย!!!” ไม่รู้ว่าจะเสียงสูงไปไหน คนฟังได้แต่ยืนยิ้ม ๆ มองมายังฉัน ก็คงจับผิดฉันได้ตามเคย “ก็ใช่แหละคะ ก็วันนี้ไอ้फीอิฐนัดสตั๊ตค์ไปปั่นจักรยานแล้วไอ้फीอิฐก็ผมนัด แล้วพอสตั๊ตค์โทรไปก็เป็นผู้หญิงรับ”

“คุณหนูก็เลยหึง!!!!”

“ไม่ใช่” ตอบสวนไปแบบทันทีเลย “คือ สัตว์โกรธ
โกรธมาก การถูกผิดนัดก็ต้องโกรธ แล้วผู้หญิงคนนั้นเป็นใคร
ใช่หรือน้ำกรณ มันต้องโกรธ!!”

“คุณหนูอยากได้คำแนะนำแบบไหนครับ แบบผม
แบบคุณโซ่หรือแบบคุณป๊อ”

“เลือกคำแนะนำได้ด้วยหรอ.. งั้นเอาแบบน้ำกรณ
ก่อน”

“.....” น้ำกรณนั่งลงข้างฉันทันทีที่จะหันมามิเกล็กน้อย
“ถ้าความคิดของผมคือการขอให้อาจารย์อัฐมาอธิบาย เพราะ
เขาน่าจะเป็นคำตอบที่ดีที่สุด”

“ก็อดัดจากการรออยู่นี่ไงคะ ออกสัตว์จะแตกตาย
แล้ว แบบพอโซ่ละคะ น้ำกรณคิดว่าพอโซ่จะแนะนำแบบ
ไหน”

“ถ้าเป็นคุณโซ่จะไปดูให้เห็นกับตาว่าเป็นใคร จะไม่
ทนรอ...เมื่อไม่จำเป็นต้องรอ”

“.....” ถ้าไปแบบนี้มันจะไม่ดูเหมือนตัวร้ายในละคร
หรอก ฉันก็ยังไม่ได้เป็นอะไรกับเขา การที่ไอ้พี่อัฐสารภาพรักก็
ไม่ได้หมายความว่าเขารัก อีตาบ้ายชอบแกล้งฉันอยู่เรื่อย

“แต่ถ้าเป็นคุณป๊า คุณป๊าจะให้คุณหนูถามใจตัวเอง
ก่อน ว่าความรู้สึกที่กำลังมีอยู่ในตอนนี้ คือความโกรธ..ที่
อาจารย์อัฐผิดนัด หรือความหึงที่เป็นผู้หญิงคนนั้นรับสาย”
ฉันมองหน้าน้ำกรณนิ่ง ฉันเองก็ไม่แน่ใจ ฉันไม่รู้คำตอบของ
มัน “และความไม่แน่ใจในคำตอบตอนนี้ เรียกว่าความรักที่
เปล่า”

“.....” รักอย่างนั้นหรือ ฉันรักไอ้พี่อัฐอย่างนั้นหรือ

“จะรู้ใจฉันเกินไปแล้วนะปกรณ อยากรู้คำตอบแม่ก็
ต้องถามแม่สิลูกสาว” เสียงใสของแม่ร้องขึ้นพร้อมกับร่างกาย
ที่เดินเข้ามาหาทางด้านหลัง “อาจารย์อัฐรอที่ห้องรับแขกนะ
ลูก แม่กลัวอาจารย์อัฐจะมาเห็นลูกสาวแม่เล่นบทรโห่ซัอม
มวญ ก็เลยไม่ให้ตามมาดีกว่า เดี่ยวลูกสาวแม่ขายไม่ออก”

“แม่อา.... สดุ้งกลัวลูกสาวแม่นะ”

ฉันเดินเข้าไปในห้องรับแขกหลังจากที่อาบน้ำสระผม เป่าผมจนแห้ง และแต่งหน้าในเวลาสองชั่วโมง ก่อนจะเดินมาที่ห้องรับแขกที่มีแม่ปีนั่งอยู่กับอาจารย์อิฐคนผิวดำ ตรงหน้าของเขามีแก้วน้ำส้มหกแก้ววางอยู่ตรงหน้า น่าจะปล่อยให้กินสักสิบสองแก้วแล้วค่อยลงมา

“สวัสดี อาจารย์อิฐรอลูกนานมากเลยนะ” แม่ปีร้องว่า “คุยกันไปนะแม่จะไปเตรียมอาหารเที่ยง เดี่ยวพ่อโซ่ก็จะกลับมาทานอาหารเที่ยง อาจารย์อิฐอยู่ทานข้าวเที่ยงด้วยกันนะ”

“รบกวนด้วยนะครับแม่ปี..”

“ยินดีมากจ๊ะ คุยกันไปนะ..”

ฉันรอให้แม่ปีเดินออกไปจากห้องก่อนที่จะไปนั่งโซฟาอีกตัว หยิบคว่ำหนังสือนิตยสารมาอ่านโดยไม่ได้ทักทายคนที่มานั่งรอสามชั่วโมง เขาทำให้ฉันรอเท่าไร ฉันก็จะทำให้เขารอเท่านั้น ถ้าหาผู้ขายมาประชิดได้ฉันก็คงจะทำเหมือนกันแหละ ต่อให้ไม่รู้ว่าทำไปเพราะอะไร หึง หรือรักกันแน่ก็ตาม

“ขอโทษที่พี่ไปช้า....”

“.....” ไปช้าหรือไม่ได้ไปกันแน่ มัวแต่อยู่กับผู้หญิงคนนั้นสินะ ฉันคิดว่าในใจโดยที่ไม่ได้พูดอะไรออกไป รู้สึกว่านี่ไม่ใช่นิสัยฉันเลยเมื่อโดยปกติฉันจะด่าอาจารย์อิฐคนนี้ไปแล้ว

“ยอมทุกอย่างถ้าจะทำให้หายโกรธ” ฉันหันไปหาคนพูดกับคำว่ายอมทุกอย่าง ทุกอย่างอย่างนั้นหรือ “รู้สึกผิดแล้วจริง ๆ หายโกรธพีนะ”

“ทุกอย่างเลยใช่ไหม!!!”

“ทุกอย่าง...แต่ให้อย่างเดียว”

“สาม..” ฉันยื่นคำขาดพร้อมกับปิดหนังสือในมือและวางลงบนโต๊ะกระจกใส ความเดือดดาลทางธุรกิจมันต้องใช้ได้กับข้อเสนอนี้สิ “ถ้าไม่ได้สามก็เลิกคิดไปเลย ฉันไม่มีทางหายโกรธนาย นายทำให้ฉันต้องรอนายสามชั่วโมง พูดเลย..ฉันไม่หายโกรธ”

สามชั่วโมงที่วุ่นวายที่ขับรถกลับบ้านจนกระทั่งซ่อมมวยไปแล้วนะ คนที่ดูอย่างฉันก็นับรวมไปหมดนั่นแหละทำไมได้

“โอเคสาม ยอมทุกอย่างแล้ว หายโกรธแล้วใช่ไหม” ฉันพยักหน้าแล้วยิ้มน้อย ๆ อย่างพอใจ “งั้นยิ้มก่อน...”

“.....” ฉันทึกยิ้มแบ้นก่อนที่จะกระโดดไปนั่งโซฟาเดียวกับไอ้พีอัฐ ไม่ใช่แค่นั่งเปล่าเมื่อฉันทอดแขนของเขาแน่น เพื่อที่จะบอกข้อแรก “วันนี้เอาข้อแรกเลยละกัน นายจะต้องดูซีรีส์กับฉันจำนวนสองเรื่อง วันนี้ ที่นี้”

“ดูซีรีส์เนี่ยนะ!!!!”

“ช้ายยยยยยยยแล้ว ฮ่า ๆ ๆ ๆ ”

เพราะใครที่รู้จักอาจารย์อัฐคนนี้ก็รู้ดีว่าเขาเป็นมนุษย์ไม่ดูละคร ไม่ดูซีรีส์ มากไปกว่านั้นคือมองว่าการดูซีรีส์เป็นเรื่องไร้สาระในแบบที่ชอบว่าฉันกับนิวินบ่อย ๆ วันนี้แหละฉันจะทำให้ไอ้พีอัฐเปลี่ยนความคิด เขาจะรู้ว่าซีรีส์มีพลังทำให้คนติดจนง่วงไม่ขึ้นได้ขนาดไหน ฉันเคยดูตั้งแต่เข้าจนเข้าอีกวันมาแล้ว ถ้าดูไม่จบแล้วใจมันจะขาดก็ว่าได้

มาเฟียลูกติดกับคุณแม่รับจ้าง 2

ตอนที่ 8

-----อิฐ-----

04.30 น

ภายในห้องฉายหนังที่พ่อโซ่ทำเอาไว้ให้สตันท์ที่เริ่มติดชิรีได้ดูอย่างมีความสุข มันเป็นห้องที่ให้ความรู้สึกไม่ต่างจากการดูในโรงภาพยนตร์ แคมได้ดูบนที่นอนนุ่มนิ่มที่สตันท์ซัดตัวใต้ผ้าห่มซุกอยู่ข้างตัวผม ตอนนี้คนพาคุณหลับไปแล้ว เหลือแต่คุณถูกบังคับดูอย่างผมที่เกิดติดใจ ต้องดูให้จบโดยที่ไม่รู้สึกง่วงสักนิด

ไม่รู้ว่าไอ้ชิรีนี่มันมีสารอะไรปล่อยออกมาทางภาพหรือเปล่านะถึงได้มีพลังทำให้ผมที่ไม่เคยดูชิรีสนใจได้ขนาดนี้

ก๊อก ๆ ๆ ๆ

เสียงเคาะประตูห้องดังขึ้นก่อนที่ประตูจะถูกเปิดออกเป็นแม่ปีบีที่เดินเข้ามาในห้อง ผมคว้าหีบปริมทหยุดการเล่นของซีรีเพราะไม่อยากพลาดตอนสำคัญก่อนที่จะหันมาหาผู้มาใหม่ยิ้ม ๆ

“สวัสดีค่ะอาจารย์อิฐอดหลับอดนอน พาเขามาดูแลตัวเองหลับเนี่ยนะ.. แม้ว่าอาจารย์อิฐจะไปอาบน้ำอาบท่าก่อนดีไหม แม่เตรียมเสื้อผ้าของพ่อไซไว้ให้ที่ห้องรับแขกแล้ว”

“ครับแม่ปี เอ่อ.. งั้นเดี๋ยวผมอุ้มสตั๋งค์ไปที่ห้องนะคะครับ”

“ปล่อยให้นอนที่นี้ก็ได้ สตั๋งค์เวลามาดูซีรีก็หลับแบบนี้ประจำ”

“.....” ผมหันไปมองคนที่ซดเป็นลูกแมว ปล่อยให้นอนแบบนี้ตื่นมาคงเจ็บคอแน่ แต่เห็นแบบนี้ก็รู้สึกว่ามันน่ารักดี “ผมอุ้มไปนอนดีกว่าครับ นอนแบบนี้คงไม่สบายตัว”

“ตามใจจะ... เหนื่อยหน่อยนะ”

“ไม่เหนื่อยเลยครับ ผมเต็มใจ”

พูดแล้วผมก็หันไปอุ้มคนตัวเล็กที่หลับสนิทไม่มีที่ท่าว่าจะตื่น อุ้มพาเธอไปยังห้องนอนที่ผมรู้ว่าอยู่ห้องไหน

บ่อยครั้งที่คนตัวเล็กหลับคารถแล้วผมต้องอุ้มมาส่ง มันทำให้ผมคุ้นชินกับบ้านหลังนี้อย่างมาก

ร่างกายของคนตัวเล็กที่ไม่ได้ต่างไปจากผม เราทั้งสองคนยังไม่ได้อาบน้ำตั้งแต่เมื่อวาน หลังจากทานอาหารเที่ยงสดังค์ก็ลากผมมาดูซีรีส์แบบไม่มีเวลาชั้นสำหรับอาหารเย็น เป็นการดูที่เธอมักจะบอกว่า...ฟินจนหยุดไม่ได้

ห้องนอนสี่เรียบหวานที่ออกไปทางโทนสีเปลือกไข่ ข้าวของเครื่องใช้เป็นสีขาวสะอาดตา ผมวางร่างเล็กลงกับที่นอนก่อนที่จะห่มผ้าให้กับเธอ ตื่นมาตอนเช้าก็คงจะรู้สึกดีกว่านี้เพราะไม่ต้องนอนคอพับคอกหักในห้องฉายหนัง

“อ้อ.. มีแฟนแล้วมาบอกรักคนอื่นทำไมเล่า... ง้อ.. นิสัยไม่ดีเลย...อ้อ..อืม!!” คนนอนละเมอพูดอะไรออกมาสักอย่าง ผมมองหน้าอย่างไม่เข้าใจ

“.....” มีใครมาสารภาพรักกับสดังค์อย่างนั้นหรือใครกัน!! หรือที่ทำงานจะมีใครที่ผมไม่รู้มาจีบสดังค์

แต่นั่นก็เป็นเพียงความสงสัยเมื่อผมเดินออกไปจากห้องพร้อมกับปิดไฟให้เธอได้นอนหลับอย่างสบายตัว

-----สตังค์-----

สายของวันที่ตื่นขึ้นมาในห้องนอนของตัวเอง มองไปรอบ ๆ ก็ไม่พบว่ามีใครข้างกายอย่างเช่นไอ้พี่อิฐ สอบถามคนในบ้านจนได้คำตอบว่าพี่อิฐออกไปตั้งแต่หก โมงเช้าด้วยมิสสอน ส่วนแม่ก็บอกว่าอาจารย์อิฐอุ้มฉันเข้าไป นอนในห้องก่อนที่จะอาบน้ำอาบท่าแล้วขับรถออกไป

อาจารย์อิฐก็แบบนี้เขามีความรับผิดชอบเสมอ ผิดกับ ฉันที่ไม่ค่อยมีระเบียบและแบบแผน เช่นเดียวกับวันนี้ที่เข้า งานสายต้องโดนหัวหน้าดุอีกแน่ ตอนนี้องค์ดนพ่อโซ่ลดตำแหน่ง จนไม่มีที่ไหนจะให้ฉันอยู่แล้ว ฉันแทบจะทำทุกอย่างที่เป็นในที่ ทำงานเพราะพ่อโซ่จะทำโทษฉันไปอยู่ตรงนั้นที่ตรงนี้ที่ มีความเห็นของแม่ที่บอกว่าการถูกย้ายเป็นข้อดี เราจะได้ช่วย พ่อโซ่ดูว่าการทำงานของแต่ละกลุ่มมันแตกต่างกันยังไง

มันก็จริงอย่างที่แม่บ๊อบอกนะ ในระบบการทำงานและ กลุ่มคนมีความแตกต่างกันออกไป สิ่งหนึ่งที่สัมผัสได้คือแต่ละ คนมีนิสัยที่ไม่เหมือนกัน บางคนเห็นฉันเป็นลูกสาวเจ้าของ บริษัทก็แทบจะปฎิพนมให้ฉันเดิน บางคนก็ทำหน้าตาหมั่นไส้ บางคนก็ไม่สนใจ

LINE!!!

อิสฺ : เย็นนี้เลิกงานก็โหมง พี่จะไปรับ

“มารับ มารับทำไมฉันก็ขับรถมา” ฉันพูดขึ้นกับตัวเอง
เมื่ออ่านข้อความของพี่อิสฺ ดูเหมือนมันมีอะไรบางอย่าง

ฉัน : สดั่งค์ขับรถมา

อิสฺ : จั๊นไปเจอกันที่บ้านนะ

ฉัน : พี่มีอะไรรู้เปล่า สดั่งค์จะเข้าไปหานินิก่อน นินิ
วบอกว่าวันนี้มีลูกค้าต่างชาติมาที่ร้าน

อิสฺ : จั๊นพี่รอที่บ้านสดั่งค์นะ

“อะไรของเขาอะ จะรอทำไม มีอะไรอะ” ฉันพูดอย่าง
ไม่เข้าใจ มีอะไรอะไรก็ไม่บอกมาสักที

ฉัน : สรุปมีอะไรอะ ถ้าไม่บอกสดั่งค์ไม่กลับนะบ้าน

อิสฺ :

หนึ่งนาที่ผ่านไป

ไม่ตอบ.. มันคืออะไร ฉันมองหน้าจอโทรศัพท์ที่คิดว่า
เขากำลังพิมพ์อยู่ แต่มันผ่านไปหนึ่งนาที่แล้วนะ ถ้าเขากำลัง
พิมพ์ก็คงกำลังเขียนเรียงความแล้วแหละ ด้วยนิสัยที่ไม่ชอบ
อะไรที่ค้างคาใจฉันจึงกดต่อสายโทรหาซะเลย

“อะไรของพี่ ถามว่ามีอะไรทำไมไม่ตอบ” ฉันทกรอกเสียงไปตามสายเมื่อเขากดรับทันทีด้วยความรวดเร็ว คล้ายกับว่ากำลังอยู่กับโทรศัพท์ยังไงอย่างงั้น

(“ก็.....เออ.....”)

“ก็อะไร.... มีอะไรเดี๋ยวหัวหน้าสตั๊ดค์ดูเอา เพิ่งโดยย้ายมาที่แผนกนี้เลย”

(“ก็ซีรี่ที่เราดูกันเมื่อวานมันยังไม่จบไง ก็เลยจะไปดูให้จบ”)

“ฮ่า ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ” อยากจะหัวเราะให้พื้นร่วงให้หมดปากกับการที่อาจารย์อัฐผู้ไม่เคยดูละครเกิดติดซีรี่ ดีที่ฉันดูยังไม่ถึงตอนสำคัญเฉลยกลับไปก่อน ไม่อย่างนั้นก็คงได้มีอาการเดียวกับไอ้พี่อัฐตอนนี้

(“อย่าหัวเราะสิ สตั๊ดค์นะแหละทำให้พี่อยากรู้ตอนจบ สตั๊ดค์ต้องรับผิดชอบ ไม่อย่างนั้นก็เอาแผ่นมาให้พี่เลย”)

“โอ้ ๆ ้้นไปรอสตั๊ดค์ที่บ้านนะ กลับจากร้านนิเวศไม่น่าเกินหนึ่งทุ่มค่ะ รอได้เนอะ..คนติดซีรี่”

“.....”

ฉันมองหน้าจอโทรศัพท์ก่อนที่จะไอ้พีอีฐจะวางสาย ฉัน
ยิ้มจนแก้มแทบแตก ฉันทำให้เขาติดซีรีส์ได้สะอย่างนั้น วันนี้
เลยตั้งใจเคลียร์งานเพื่อที่จะได้ไม่ต้องผิคนัดไอ้พีอีฐ ยังเหลือ
อีกสองข้อจะสั่งไอ้พีอีฐทำอะไรดี

-----อิฐ-----

ค่ายอาสาในวันเดินทางที่เหนื่อยอ่อน การ
เดินทางของนักศึกษาที่มีตัวป่วนอย่างสตั้งค์ตามมา การ
มาค่ายครั้งนี้เต็มไปด้วยความกระอักกระอ่วนเมื่อสตั้งค์
ขอข้อสองด้วยการให้มดูซีรีส์เรื่องใหม่แต่ดูไม่จบเราต้อง
มาค่ายสะก่อน การมาค่ายครั้งนี้จึงไม่ต่างจากการโดนแกล้ง
เพราะผมอยากรู้ว่าตอนต่อไปจะเป็นยังไง ระยะเวลาไม่กี่วัน
ผมได้ติดซีรีส์ไปเป็นที่เรียบร้อย

“เอากะเป่าตัวเองไปถือเลยนะ ไหนบอกว่าจะไม่เป็น
ภาระใครเง...” ผมก็เดินกึ่งวิ่งตามคนตัวเล็กที่วิ่งนำหน้าแทรก
ตัวไปกับกลุ่มนักศึกษา เธอไม่ยอมถือกะเป่าเองและผมก็ทำ
หน้าที่ในการถือให้ด้วยความไม่เต็มใจ

“ก็นายไม่ยอมให้เบงค์ถือ นายก็ถือไปสิ!!”

“ไอ้ตัวแสบ กลับมาเล่นนะ...” คนที่วิ่งนำหน้าไม่ได้กลับมาแต่น้อย ผมก็เต็มใจที่จะถือให้ชนะแค่อยากหาเรื่องก็เท่านั้น

“คุณหนูสตั๊นท์เธอมีความสุขมากเลยนะคะ คนอื่นรู้สึกว่าจะเหนื่อย แต่คุณหนูสตั๊นท์ยังมีแรงวิ่งได้อยู่เลย” อาจารย์นำหวานเข้ามาทักทาย เธอจะเรียกสตั๊นท์ว่าคุณหนูเสมอด้วยพ่อของเธอได้รับอุบัติเหตุและคุณโซ่ช่วยออกค่ารักษาพยาบาลให้

ส่วนเรื่องที่เธอสนุกแล้ววิ่งเล่นได้ก็เพราะว่าเธอไม่ต้องถือกระเป๋าใบโตด้วยตนเอง คนที่ถือคือผมเสียมากกว่า มองเห็นว่าเธอว่าเงิ๊งและพูดคุยกะหล่อกับทุกคนที่มาออกค่ายไม่ว่าจะเป็นหญิงหรือชาย และดูเหมือนทุกคนก็จะชอบความว่าเงิ๊งสดใสของเจ้าหล่อนด้วย มองเห็นสายตาของเด็กหนุ่มบางคนก็รู้ได้ว่าการสนใจทั้งที่อายุน้อยกว่าถึงห้าปี

“อาจารย์นำหวานล่ะครับ เหนื่อยรีเปล่า... อาจารย์ก็ดูไม่เหนื่อยเหมือนกัน”

“ก็นิดหน่อยค่ะ เออ.... เออ....”

“มีอะไรรู้เปล่าครับ” ผมเอ่ยถามเมื่อคนที่เดินข้าง ๆ อ้าอึ้งเหมือนอยากจะพูดอะไรบางอย่างแต่ไม่กล้า “อาจารย์ น้ำหวานพูดมาเถอะครับ พูดกับผมได้ทุกอย่าง เราเป็นเพื่อน กันนะครับ”

“คือ.. ทำไมคุณเจตไม่มากับเราด้วยล่ะคะ ตอนแรก อาจารย์อีฐบอกว่าคุณเจตจะมาด้วย แต่วันนี้กลับไม่เห็นมา”

“ออ... ไฉ่เจตมันติดว่าคตินะครับ เป็นคดีสำคัญด้วย มันเลยทิ้งไม่ได้ อาจารย์น้ำหวานชอบไฉ่เจตเหรอครับ”

“เอ่อ.. น้ำหวานขอไปดูเด็ก ๆ ตรงนู้นก่อนนะคะ เดี่ยว จะเดินออกนอกเส้นทางที่วางไว้”

แล้วคนตัวเล็กก็หันหน้าแดงเป็นลูกตำลึงเดินแยกออกไป จากผม ไฉ่เจตนี่ช่างโชคดีที่มีผู้หญิงที่สวยและน่ารักอย่าง อาจารย์น้ำหวานมาชอบ ความจริงแล้วก็ต่างคนต่างชอบกันก็ว่าได้ หลายครั้งที่ไฉ่เจตมาหาผมที่มหาลัยก็มักจะถามหา อาจารย์น้ำหวานเมื่อไม่เห็นหน้า

เดินราวแปดกิโลเราก็มายังหมู่บ้านที่ทางมหาลัย ต้องการเข้ามาทำกิจกรรม เป็นการเดินทางที่ไกลและทำเอา เหล่านักศึกษาอ่อนเปลี้ยเพลียแรง แต่ธรรมชาติของที่นี่ก็ทำให้

ทุกคนหายเหนื่อยด้วยเวลาอันสั้น มันคุ้มค่าอย่างมากกับการเดินเท้าในระยะทางที่ไกล

หลังจากที่ผู้ใหญ่ของหมู่บ้านกล่าวต้อนรับและให้นักศึกษาได้พักผ่อนทุกคนก็แยกย้ายไปทำหน้าที่ของตัวเอง มีทั้งการเตรียมตัวสำหรับกิจกรรมคืนนี้ การปลูกสร้างห้องสมุดหรือห้องเรียนที่ผู้ใหญ่ของหมู่บ้านบอกว่ามีเพียงคนเดียวที่สอนเด็ก ๆ และยังมีการแบกหนังสือหลายกล่องเข้ามาเพื่อให้ห้อง ๆ ได้มีหนังสืออ่าน

กิจกรรมออกค่ายเป็นไปอย่างสนุกทำให้คนที่ร้องขอตามมามีแต่รอยยิ้ม ไม่ว่าจะได้ใช้งานให้ทำอะไรก็ไม่ติดขัดแม้จะมีการเถียงอยู่บ้างก็ตาม

“โอ้ยยยย น้ำเย็นสุด ๆ ไปเลย หุ้ยมีปลาด้วย”

“.....” ผมได้แต่มองสัตว์ที่นั่งอยู่บนโขดหินห้อยเท้าลงไปในน้ำ เธอดูมีความสุขและสนุกกับที่นี่จริง ๆ

“ที่หมู่บ้านนี้สวยมาก ๆ สวยกว่าหลายที่เที่ยวในไทยอีกนะ ถ้าที่นี่ทำเป็นที่ท่องเที่ยวมันต้องดีมากแน่ ๆ ”

“แต่เขาอาจต้องการความเงียบสงบ ตอนแรกที่เราติดต่อมา ทางหมู่บ้านคิดอยู่นานว่าจะให้พวกเราเข้ามาใหม่ เหมือนกับว่าเขาไม่ต้องการให้คนภายนอกเข้ามา”

“แล้วทำไมพิธีถึงเลือกที่นี่ล่ะ สตังค์มองว่าไม่มีใครเคยรู้จักที่นี่แน่ แล้วจะเลือกสถานที่ที่เราไม่รู้จักได้อย่างไร”

สตังค์ถามได้ถูกจุด นอกเหนือจากการเข้ามาพัฒนาหมู่บ้านเรายังมีอีกจุดประสงค์ เด็กคนหนึ่งที่เป็นเพื่อนมัธยมศึกษาปีที่หก เธอไม่ได้เรียนต่อเพราะที่บ้านยากจน อาจารย์ที่สอนเธอคนหนึ่งยื่นทำเรื่องขอทุนให้เธอกับทางมหาวิทยาลัย และผมก็เป็นตัวแทนที่จะมารับเธอกลับไปในครั้งนี้ เด็กคนนั้นก็คือนาจา..

“เรามารับเด็กที่ได้ทุนในหมู่บ้านไปเรียนต่อนะ อาจารย์ที่สอนทำเรื่องขอทุน ทุนอนุมัติผ่านช่วงที่เราดำเนินการเรื่องออกค่ายพอดี”

“ใครอ่า...นาจาเหรอ ถ้าเป็นนาจาจะสตังค์จะเชียร์ให้แบ่งค้บ น่ารักดี แล้วสองคนนี้ก็ดูจะสนิทกันด้วยนะ”

((พี่สตันค์ พี่...อาจารย์อัฐเฒ่าแล้ว แ่แล้วคะ แ่มาก ๆ
))) เสียงร้องไวยพร้อมกับร่างกายของครว้าวิ่งเข้ามาหาผม
และสตันค์ที่นั่งเล่นกันริมน้ำ

“เกิดอะไรขึ้นครว้าว มีอะไร...หายใจเข้าลึก ๆ แล้วบอก
พี่”

“คนในหมู่บ้านบอกว่าเบงค์กับนาจายเข้าไปในป่า
ต้องห้ามของหมู่บ้าน มันเป็นป่าอาถรรพ์ที่คนในหมู่บ้านบอก
ว่าใครเข้าไปแล้วจะไม่มีวันได้ออกมา ทำยังไงดีพี่... ชาวบ้าน
ก็ไม่มีใครกล้าเข้าไปตามหาเพราะกลัวจะไม่ได้กลับออกมา”
ครว้าวพูดเสียงเหนียวหอบอธิบายแก่ผมและสตันค์

“จันพี่จะไปตามเอง น้องชายเราทั้งคนนะ...”

“ลุงผู้ใหญ่ไม่ให้ไป เขาบอกว่านาจายก็ลูกเขาเหมือนกัน
แต่นาจายรู้อยู่แล้วก็ยังเข้าไป เราช่วยพวกเขาไม่ได้... น่ากลัว
มากเลยพี่ ทำไงดี ทำไงดีคะอาจารย์..”

ปัญหาที่เกิดขึ้นสร้างความวุ่นวายอย่างมาก ชาวบ้าน
ไม่ยอมให้เหล่านักศึกษาเข้าไปตามหาเด็กทั้งสอง แม้ผมจะ
พยายามเจรจาหลายครั้งก็ไม่เป็นผล ผู้ใหญ่ซึ่งเป็นพ่อของนา

จากี้ดูจะเป็นห่วงไม่ใช่่น้อยที่ลูกสาวหายไป แม่ของนาจาเอา
แต่ร้องห่มร้องไห้ทั้งที่ไม่มีไ้ใครได้ออกไปตามหา

มาเฟียลูกติดกับคุณแม่รับจ้าง 2

ตอนที่ 9

-----สตังค์-----

รอ.. รอ... ตอนนี้พวกเราทำได้แค่การรอกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ตามที่ผู้ใหญ่ได้บอกไว้ว่าหากผ่านไป แล้วหนึ่งคืนหนึ่งวันเด็กสองคนยังไม่ออกมา พวกเขาก็จะไม่ได้ออกมาอีกเลย แต่คำพูดเหล่านั้นมันไม่ได้ทำให้ฉันรู้สึกดีขึ้นสักนิด มันกลับทำให้ฉันร้อนรน พอใช้กับแม่ปีต้องดูฉันแน่ที่ปล่อยให้อะไรนี้เกิดขึ้น น้องชายหายไปทั้งคนแต่ฉันกลับทำได้แค่รอ

“ไม่จริงไม่รอมันแล้ว ถ้าผู้ใหญ่ไม่พาสตังค์ไป สตังค์จะไปตามหาเอง ต่อให้สตังค์ไม่ได้กลับมาก็ช่าง มันก็ดีกว่านั่งรอเวลาเหมือนรอคุณน้องชายตัวเองตาย” ฉันลุกยืนท่ามกลางทุกคนที่เฝ้าแต่นั่งเงิบ “เรื่องเล่าปาอาถรรพ์อาจเป็นแค่ตำนานหลอกเด็กก็ได้ แล้วถ้ามันเป็นตำนานหลอกเด็กจริง ๆ คนที่ต้องเสียใจก็คือผู้ใหญ่ที่ไม่ได้ทำอะไรเลย และสตังค์ก็จะไม่ยอมเสียใจที่กำลังนั่งรอเวลาให้น้องชายตายด้วย”

“มันไม่ใช่เรื่องเล่า มันเป็นความจริง ที่เราไม่อยากให้พวกคุณเข้ามา ก็เพราะเรากลัวพวกคุณจะพลัดหลงเข้าไป”
ผู้ใหญ่ตะคอกเสียงดังใส่ฉัน

“นั่นมันความเชื่อของผู้ใหญ่ แต่สำหรับสตังค์ สตังค์เชื่อตัวเอง.. สตังค์จะไปตามหาน้อง”

“ครวราไปด้วย...” / “พี่ไปด้วยสตังค์...”

ฉัน พี่อัฐและครวราเดินออกมาจากกลุ่มโดยที่ไม่มีใครห้าม เดินออกมาได้ไม่กี่ก้าวก็ได้ยินเสียงกลุ่มคนหลายคนเดินตาม เมื่อฉันหันไปมองก็พบเข้ากับกลุ่มนักศึกษาทุกคนที่กำลังเดินตามพวกฉัน สายตาที่พวกเขาองมาเต็มไปด้วยพลัง มันเป็นการกระทำที่ฉันตื่นตันจนน้ำตาไหล

“พวกเราจะไปตามหาเป็นเพื่อนค่ะ/ครับ”

น้ำตาของฉันไหลอาบแก้ม ฉันตื่นตันในความมีน้ำใจ
ของทุกคนมาก ในเวลานี้ฉันรู้สึกว่าคุณเขามีน้ำใจเหลือเกิน
ทั้งที่ไม่ใช่ญาติมิตรของพวกเขา

“หยุดก่อน ปู่มาแล้ว...ปู่มาแล้ว...” เสียงของชายคน
หนึ่งดังจากชายป่า เมื่อหันไปก็พบเขากับชายที่ชาวบ้าน
เรียกว่าหั่นกอ เขาเดินมาพร้อมกับพญางูยักษ์ ๆ อายุน่าจะ
แปดสิบเก้าสิบปีได้จากสายตาที่มองเห็น

“ปู่.. ปู่กลับมาแล้ว ช่วยนาจาลูกสาวเราด้วยนะคะ
ช่วยลูกสาวฉันด้วย” แม่ของนาจายกมือไหว้ก่อนที่จะนั่งลงกับ
พื้น ชาวบ้านที่นี่ก็ต่างยกมือไหว้ราวกับชายแก่ผู้นี้คือสิ่ง
ศักดิ์สิทธิ์ แต่เหล่านักศึกษายังงวยงงไม่เข้าใจ

“ใจเย็นแม่หนู ฉันมีทางจะช่วยน้องชายเธอนะฟังฉัน
ก่อนอย่าใจร้อน” ชายแก่ชราพูดพร้อมกับมองมาทางฉัน เขา
พูดในจังหวะที่สมองของฉันคิดว่าไร้สาระเกินกว่าที่ฉันจะสนใจ
สิ่งที่ฉันสนใจคือแบงก์ที่หายตัวไป

“ช่วยยังไงคะ...” ฉันถามอย่างไม่เข้าใจ

“ป้าแถบนั้นได้ชื่อว่าเป็นป้าอาถรรพ์ เดิมทีคนเก่าแก่เรียกว่าป้าแม่หม้าย คนที่พลัดหลงเข้าไปสวนใหญ่จะเป็นชายน้องชายของเธอคือคนที่ผีแม่หม้ายอยากได้ แต่ผีพวกนี้จะไม่ยุ่งกับชายที่มีคู่ครอง...”

“เคยได้ยินแม่ใหญ่พูดถึงผีแม่หม้ายที่จะเอาผู้ชายไปต้องเอาเสื้อสีแดงไปหย่อนที่หน้าบ้าน มันอาจจะจริงก็ได้นะพี่สตันซ์” คราวที่กระซิบข้างหู

“แล้วเราจะต้องทำยังไงครับถึงจะช่วยแบ่งค์และนาคาออกมาได้” ไล้พี่อู๋ร้องถาม

“ให้พวกเขาแต่งงานกันซะ แล้วป้าแม่หม้ายจะปล่อยน้องชายของเธอออกมา”

“แต่งงาน” / “แต่งงาน” / “แต่งงาน” / “แต่งงาน”

ทุกคนในที่นี้พูดแทบจะพร้อมกันแต่เสียงที่ดูเหมือนจะดังที่สุดคือเสียงของหันกอ

ชาวบ้านและกลุ่มนักศึกษาต่างทำทุกอย่างตามที่ชายแก่ชราคนนั้นบอกกล่าว ไม่ว่าจะเป็นอาหารจากทุกหลังคาบ้านอย่างละหนึ่งกระทงไปตองตามประเพณีที่นี้

ดอกไม้สิบเก้าชนิดที่หั่นกอและปอจางรับอาสาเข้าไปหารอบ หมู่บ้าน แล้วยังจะเลือดไก่และรูปถ่ายถักดอกไม้สีแดงแทน ตัวตนคนทั้งสองที่ไม่ได้อยู่ในสถานที่แห่งนี้

ทุกสิ่งอย่างถูกตระเตรียมด้วยความรวดเร็วเพราะชายชราคนนั้นบอกว่าเหลือเวลาไม่ถึงสี่ชั่วโมง หากพิธียังไม่แล้วเสร็จทั้งเบงค์และนาจาก็จะไม่มีวันได้กลับมาอีกเลย

จนกระทั่งเริ่มพิธีที่ฉันต้องเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายเบงค์สู่ขอลูกสาวผู้ใหญ่บ้านด้วยเงินเก้าบาทวางทับบนเศษดินในพาน ไรยรอบด้วยดอกไม้สิบเก้าชนิดที่หั่นกอเป็นคนหา

หลังจากนั้นก็ฟังคำสวดมนต์ร่ายยาวของชายชราคนนั้น ฉันรู้สึกว้าท้วงฟ้ารอบ ๆ บ้านของผู้ใหญ่แปรปรวน มันมีดครีမ်และเต็มไปด้วยหมอกควันสีขาว มันหนาแน่นจนสายตามองทุกคนอย่างยากลำบาก แต่ไม่นานกลุ่มควันเหล่านั้นก็หายไป หายไปจนหมดในเวลาอันสั้น

“พิธีเสร็จแล้ว.....” ฉันมองหน้าชายชราที่เอ่ยบอก ทุกคนที่อยู่ในที่นี้จึงวางง

“แล้วน้องชายฉันล่ะคะ” / “ลูกสาวฉันล่ะปู้ กลับมารียัง ฮือ ๆ ๆ”

“.....”

ชายแก่ชราไม่ตอบเอาแต่ยิ้ม ฉันไม่เข้าใจและมองหน้าครวราห์และพีอิฐเป็นคำถาม นี่มันอุบายหลอกลวงหรือเปล่านะตอนที่ฟ้าแปรปรวนฉันกลัวและเชื่อมาก ๆ ว่าเขามีอำนาจในสิ่งลึกลับ แต่มาตอนนี้ฉันเริ่มไม่แน่ใจแล้ว

“พีสดังค์มกลับมาแล้ว” / “พ่อแม่..นาจากับมาแล้วววว”

“เบงค์ เสียงเบงค์..” เสียงที่ดังเข้ามาในหูทำให้ฉันหันไปหาครวราห์

เราทุกคนรีบวิ่งลงจากบ้านไม่สองชั้นก่อนจะเห็นเบงค์กับนาจาเดินมาจากทางเดินท้ายหมู่บ้าน เป็นน้องชายของฉันจริง ๆ พวกเขากลับมาอย่างปลอดภัยหลังจากที่พีริจบ มันเป็นเรื่องที่มหัศจรรย์มาก แต่ไม่ว่าจะเพราะอะไรก็ทำให้ฉันดีใจจนน้ำตาไหล

ฉันกอดฉันหอมแก้มน้องชายของฉันอย่างคิดถึง คิดว่า จะไม่ได้เจอหน้ากัน หากเป็นแบบนี้จริง ๆ ฉันคงไม่กล้าที่จะไปเจอหน้าพ่อไซ่และแม่ปีปีแน่

ขณะที่ฉันกำลังมีความสุขกับการกอดน้องชายก็เห็นนาจาพูดคุยกับชายชราคนนั้น การพูดคุยที่หันมามองเบงค์เป็นระลอก เบงค์เองก็หันไปหานาจาบ่อยครั้งเช่นกัน สายตาของคนทั้งสองมองเห็นเหมือนมีอะไรบางอย่าง สายตาที่มันต่างไปจากตอนที่เขาเหมือนแค่คนเพ็งรู้จัก

“เบงค์ รู้ไหมว่าพวกเราทำพิธีแต่งงานให้เบงค์กับนาจา เบงค์ถึงได้กลับมาได้นะ ตอนที่ทำพิธีมันน่ากลัวมาก ท้องฟ้าดำไปหมดเลย มีควันอะไรก็ไม่รู้ลอยเต็มไปหมด น่ากลัวสุดๆ ตอนนั้นเบงค์กับนาจาแต่งงานกันแล้วนะ”

“จริงเหวอ.. ดีจัง”

“อะไรนะ...” ฉันร้องอุทานเมื่อไม่แน่ใจในสิ่งที่ได้ยิน

“ผมหมายถึง ดีที่พวกพี่ทำพิธี ไม่อย่างนั้นผมคงไม่ได้กลับมา”

มาเฟียลูกติดกับคุณแม่รับจ้าง 2

ตอนที่ 10

-----สตังค์-----

มันมีอะไรบางอย่างที่ฉันไม่รู้แน่ ๆ แต่บางครั้งไม่ยอมบอก อะไรบางอย่างที่เกิดขึ้นในป่า ฉันและคราร่าก็ไม่กล้าที่จะเอ่ยถามเมื่อแม่บีบบอกว่าเราควรรอเวลาที่เขาเต็มใจจะเล่า ไม่ควรบีบบังคับให้เขาเล่าเพราะมันจะไม่ได้ความจริง

หลังจากที่ปัญหาจบไปนักศึกษาชายก็กลัวที่จะเข้าไปใกล้ป่าแถบนั้น เราเหลือเวลาอีกสองวันจึงเร่งมือสร้างอาคารที่ตั้งใจจะทำให้แล้วเสร็จ ลดกิจกรรมบางอย่างเพื่อมาทุ่มเททำอาคารนี้ และมันก็เสร็จทันเวลาที่พวกเราจะเดินทางกลับ

แต่ก่อนที่จะกลับก็มีเรื่องเซอร์ไพรส์เมื่อฟิอัสเจอแจ็กกับทุกคนว่านาจาได้รับทุนที่จะไปเรียนต่อกรุงเทพฯ และแบ่งค์ขาน

อาสาที่จะพานาจาไปด้วยเพราะนาจาได้เป็นเมียที่แต่งงานกับ
เขาเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

ทุกคนในหมู่บ้านเองก็เข้าใจว่าพิธีนั้นคือพิธีการ
แต่งงานที่สมบูรณ์แล้วว่าคนทั้งสองเป็นผัวเมียกัน แต่ฉันก็
แล้วแต่เบงค์...ถ้าเบงค์เชื่ออย่างเช่นชาวบ้านเรื่องพ่อใช้กับแม่
ปีปีไม่มีปัญหา ท่านทั้งสองรักและเชื่อในการตัดสินใจของลูก
เสมอ แม้บ่อยครั้งเป็นการตัดสินใจที่ผิดพลาดพวกท่านก็ไม่
ห้าม เพียงแต่แนะนำ และหากลูก ๆ ยังยืนยันที่จะตัดสินใจ
แบบนั้นก็จะให้ทุกคนได้เรียนรู้การตัดสินใจด้วยตัวเอง

“ฟิอิฐ.. ฟิว่าสองคนนี้ดูเหมือนผัวเมียกันจริง ๆ ไหม”
ฉันและฟิอิฐเดินตามหลังนาจาและเบงค์ที่เดินคู่กัน บางครั้งก็
จับมือกัน บางครั้งก็ช่วยถือของ

“ฟิก็รู้สึกแบบนั้น พวกเขาอาจเชื่อในเรื่องการแต่งงาน
นั้น” ฉันมองหน้าฟิอิฐที่เพียงยกคิ้วให้ “สตั๋งค์ไม่ชอบนาจา
หรอก”

“เปล่า น่ารักดีออก แค่ว่าแปลกใจที่เบงค์ผู้ดูเียบขรึม
ไม่ค่อยพูดดูมีชีวิตชีวามากกว่าเดิม ช่างเถอะเนอะ!! แค่ว่าเบงค์
มีความสุขก็พอ”

ฉันยิ้มและเดินทางไปตามทางเดินไปเรื่อย ๆ ครั้งนี้มี
ผู้ใหญ่บ้านและहनกอเดินทางมาส่งด้วย พวกเขาทำข้าวห่อ
ใบตองมาให้กินระหว่างทางแล้วยังเอาผลไม้ป่ามาให้ด้วย เป็น
ความน่ารักที่ฉันอยากจะมาอีกบ่อย ๆ

ตอนกลับฉันนั่งข้างพี่อัฐเหมือนตอนมา ฉันเอาหัวพิง
บ่าเขาแก้มหลับ มือข้างหนึ่งของพี่อัฐประคองหน้าฉันก่อนที่
เขาจะย่อความสูงของตัวเองลงให้ฉันหนุนอย่างสบายมาก
ยิ่งขึ้น ฉันชอบความรู้สึกเหล่านี้ หรือจริง ๆ แล้วฉันก็ชอบเขา
นะ ทำไมเวลาที่ฉันไม่หลับเขาไม่ค่อยแสดงความรู้สึกแบบนี้

“พี่อัฐ.... สดุ้งยังเหลืออีกข้อที่ยังไม่ได้ขอพี่ไหม”

“ใช่ อย่าบอกนะว่าจะให้ดูซีรี่ย์อีกนะ พี่ติดจนถอนตัวไม่
ขึ้นแล้วนะ” ฉันหัวเราะในลำคอทั้งที่ยังเอียงหัวชนกับบ่าของ
เขา “จะขออะไรก็ว่ามา แต่อย่าขออะไรที่พี่ให้ไม่ได้นะ ถ้าพี่
ให้ได้..พี่ให้ทุกอย่าง”

“สดุ้งขอ.....ให้พี่ห้ามโกหกและปิดบังสดุ้ง ทำ
ได้ไหม”

“.....”

“.....”

ทั้งฉันและเขาต่างเงยบ ฉันยังชอบอยู่ที่ป่าของเขา ไม่
กล้ามองหน้าของพี่อัฐที่กำลังรู้สึกอะไร ความรู้สึกตอนนี้มัน
มีแค่เพียงเงิน อายและประหม่า

“พี่ไม่เคยโกหกและปิดบังสิ่งใดตั้งแต่วันที่เรารู้จักกัน
แล้ว”

-----อัฐ-----

เช้าของวันในร่วมาลัยที่เข้าสู่สภาวะปกติ ไม่ได้
ตื่นกลางป่าแล้วสูดกลิ่นธรรมชาติให้ชุ่มปอดอีกแล้ว
และเช้านี้ผมก็มีข่าวดีมาบอกอาจารย์น้ำหวานเนื่องด้วย
อีกไม่กี่วันจะเป็นวันเกิดไอ้เจต คนแอบชอบกันก็ควรที่จะมี
โมเมนต์มอบของขวัญให้กันบ้าง

ทั้งผมและอาจารย์น้ำหวานกำลังพูดคุยถึงงานวันเกิด
ของไอ้เจตว่าจะจัดที่ไหน มีใครไปบ้าง แล้วไอ้เจตก็อยากให้
อาจารย์น้ำหวานไป การพูดคุยระหว่างที่เดินไปยังโรงอาหาร
ในตอนเช้าจึงเต็มไปด้วยรอยยิ้ม

“น้ำหวานตื่นเต้นจังเลย... แล้วน้ำหวานควรจะทำอะไรดีคะ คุณเจตเขาชอบอะไรพิเศษไหมคะ น้ำหวานจะได้ซื้อที่เขาชอบ”

“ผมว่าไอ้เจตก็คงชอบทุกอย่างที่อาจารย์น้ำหวานซื้อแหละครับ..”

(“ชอบทุกอย่างที่อาจารย์น้ำหวานซื้อแหละครับ...”))

เสียงใครบางคนดังขึ้นก่อนที่เจ้าของเสียงจะเข้ามาแทรกกลางระหว่างผมและอาจารย์น้ำหวาน มันเป็นเรื่องปกตินะ โดยปกติสตั๊นท์ก็เป็นแบบนี้เพราะสนิทกับอาจารย์น้ำหวานด้วย

“สวัสดีค่ะคุณหนูสตั๊นท์ มาหาอาจารย์อัฐแต่เช้าเลยนะคะ”

“สตั๊นท์ไม่ได้มาหาอาจารย์อัฐค่ะ สตั๊นท์มากินข้าวเช้า”
ผมมองหน้าคนพูดที่ยังยืนคั่นกลาง

สตั๊นท์เนียหะอกินข้าวเช้า ผมได้ยินแม่ปีบ่นออกจะบอ่ยว่าสตั๊นท์ชอบหนีการกินข้าวเช้าเป็นที่สุด แทบจะต้องบังคับด้วยไม้เรียวเหมือนเด็ก ๆ ก็ยังบังคับไม่ได้ แต่ตอนนี้จะบอกว่ามากินข้าวเช้าเนียนะ

“ดีค่ะคุณหนูสตังค์ ข้าวเข้าสำคัญนะคะ เดี่ยวเราไปทานด้วยกันค่ะ” อาจารย์น้ำหวานพูดเสียงหวานสมชื่อ

“แน่ใจหรือว่าสตังค์มากินข้าว” ผมแย้งเพราะไม่เชื่อในจุดประสงค์ที่สตังค์ได้บอกไว้

“ก็ใช่ไง!! นี่นายหาว่าฉันโกหกหรือ ฉันไม่ใช่เด็กเลี้ยงแกะนะ...” นี่คือการของคนโกหก เพราะเมื่อได้ที่โกหกก็จะหาเรื่องทะเลาะทันที สตังค์คือแม่ของเด็กเลี้ยงแกะนั่นเอง

“ทำไมถึงอยากกินข้าวเข้า ไหนขอสามข้อ..”

“ก็...ก็อยากมีสุขภาพที่แข็งแรง อยากมีสมองที่ฉลาด และก็.....และก็ข้าวเข้าสำคัญใช่ไหมคะอาจารย์น้ำหวาน ฮ่า ๆ ๆ ๆ ” คนพูดหันไปหาพวกที่เพียงแต่ยิ้มหวานส่งกลับมาเท่านั้น

เมื่อไม่มีเหตุผลที่ผมจะถามต่อเราจึงไปกินข้าวด้วยกันสามคน แต่คนที่ไม่ค่อยกินข้าวเข้าจึงหันไปทางเขี่ยข้าวไปมาสะมากกว่า เพราะเธอไม่ได้อยากที่จะมากินข้าวเข้าอย่างที่ปากว่า แค่อยากมาหาเรื่องก่อกวนผมสะมากกว่า

“อาจารย์น้ำหวานเอาน้ำอะไรไหมครับผมจะไปซื้อให้...” แท้จริงแล้วผมอยากจะไปซื้อลาเต้ให้กับสตังค์ เธอไม่ชอบกินข้าวแต่ชอบกินลาเต้ หรือไม่ก็เครื่องดื่มที่ใส่กาแฟเล็กน้อย

“ทำไมไม่ถามสตังค์บ้างล่ะว่าอยากได้อะไร...” คนไม่ถูกถามเอ่ยบอก ‘เพราะผมรู้อยู่แล้วว่าเธอจะเอาอะไร’ “เฮอะ.. อืมแล้ว.. ไม่กินแล้ว ไปทำงานดีกว่า”

“เดี๋ยว!!...” ผมรั้งมือคนที่กำลังลุกออกจากโต๊ะ

“อะไร จะไปทำงาน แค่นี้พอโซ่ก็ลดตำแหน่งจนจะไปเป็นรปภ.หน้าบริษัทแล้ว”

“รอกินลาเต้ก่อน พี่จะไปซื้อลาเต้มาให้...” เพียงสั้น คำพูดของผมคนตัวเล็กที่ถูกผมจับมือก็เอาแต่ยิ้มเล็กน้อย “นั่งรอก่อน ไม่เกินสิบนาที ไปทันทำงานแน่นอน”

“เอ่อ.. ของน้ำหวานขอเป็นน้ำเปล่าพอละ”

“ครับ สักครู่นะครับ...” ผมเดินแยกออกมาจากคนทั้งสอง แม้จะเดินมาถึงร้านน้ำก็ยังหันไปมองหญิงสาวที่ซื้อสตังค์ ที่นั่งยิ้มเล็กยิ้มน้อยอยู่กับโต๊ะ มันทำให้ผมอดคิดไม่ได้ว่าสตังค์มาก่อควนในเช้าวันนี้เพราะเธอหึงผมกับอาจารย์น้ำหวาน

“แฟนเธอคะอาจารย์อิฐ เห็นมาหาบ่อย ทั้งสวยทั้งน่ารัก...เหมาะสมกันมากเลยคะ” แม่ค้าร้านน้ำเอ๋อแซว ต้องเป็นตอนที่ผมจับมือเธอแน่

“เอ่อ... ไม่ใช่หรอกครับตอนนี้ แต่ถ้าใช่ตอนไหนแล้ว ผมจะมาบอกอีกที”

“เหม!!... อาจารย์อิฐของเราที่ร้ายนะคะเนี่ย ลู๊ ๆ ค่ะ”

LINE!!!!

แพรว : ขอขอบคุณนะที่ช่วยให้เราได้ทำงานอะไรเล็ก ๆ น้อย ๆ ช่วงนี้

แพรว : เราทานอาหารด้วยกันสักมื้อได้ไหม อย่างน้อยก็เพื่อความเป็นเพื่อนของเราที่กำลังเริ่มต้นขึ้น

ผม : ได้สิ ไม่มีปัญหาอยู่แล้ว

แพรว : ขอขอบคุณนะ

-----สตังค์-----

“น้ำกรณ พ่อโซ่ปลดสตังค์จากทุกตำแหน่ง แล้วยังพามาพบลูกค้าอีกเธอ ไม่เข้าใจพ่อโซ่เลย” จันแอบบ่นเมื่อกำลังเดินตามพ่อโซ่ไปพบลูกค้า

ฉันเดินเท้ากับน้ำกรณืประหนึ่งว่าเป็นเลขาของพ่อก็ว่าได้ แอบบ่นมุบมิบ ๆ โดยที่น้ำกรณืเพียงแต่ฟังและก็ยิ้มไม่พูดอะไร จนกระทั่งมาถึงที่ร้านอาหารสุดหรูแห่งหนึ่ง ร้านหรูน่าพาแฟนมานั่งสุด ๆ ไม่ต้องเดาเลยว่าร้านนี้ใครจอง น้ำกรณืแน่นนอน เพราะน้ำกรณืคือผู้ชายที่โคตรเก่ง สิ่งอะไรได้อย่างที่สั่ง

“มานั่งข้างพ่อสิสตังค์...” พ่อเลื่อนเก้าอี้ให้ฉันนั่งเมื่อฉันกำลังจะนั่งคู่กับน้ำกรณืด้านหลัง ทำไมวันนี้ได้นั่งกับพ่อ ปกติพ่อให้นั่งเป็นเลขานะ คงไม่มีบ้านไหนเป็นเหมือนบ้านของเรา ที่มีวิธีการสอนลูกแปลก ๆ เสมอ

“พ่อไม่ได้จะแกล้งอะไรหนูใช่ไหม...”

“พ่อจะแกล้งอะไรลูก นั่งลง...เร็ว” ยิ้มหวานให้ลูกด้วยวันนี้เริ่มกลัวพ่อแล้วนะ

ฉันก็ยอมนั่งข้างพ่อก่อนที่จะมีแขกผู้มาเยือน แขกที่ความจริงฉันควรค้นหาเพราะเขามีศักดิ์เป็นตาของฉันนั่นก็คือเจ้าสัวหมิง เขายืมให้กับฉันเมื่อฉันยกมือไหว้ ไหว้พ่อบอกว่ามาพบลูกค้าแล้วทำไมไม่เป็นเจ้าสัวหมิงไปได้

“โตเป็นสาวแล้วหลานตา ไม่อยากไปเที่ยวฮ้างกงกับ
ตาบ้างเหวอ”

“หนูไม่ค่อยชอบเดินทางต่างประเทศนะค่ะ ขอโทษ
ด้วยนะค่ะ” ก็ขนาดลุงแซมให้ไปหาที่ฝรั่งเศสฉันยังไม่ค่อย
อยากจะไปเลย ยกเว้นว่าทุกคนในบ้านไปฉันถึงจะอยากไป
ฉันติดแม่ปีปีพูดเอาง่าย ๆ

“ไม่เป็นไร แล้วได้ข่าวว่าพ่อจะให้ขึ้นบริหารบริษัทแล้ว
...เป็นไง กลัวไหม”

((บริหาร เมื่อวานพ่อเพิ่งจะให้หนูย้ายจากแผนกบุคคล
คนคีย์เอกสารเองค่ะ))

“ตอนนี้พ่อให้ออกจากตำแหน่งนั้นแล้วนิ ตอนนี้ลูกสาว
พ่อทำเป็นทุกอย่างในบริษัทแล้ว เป็นผู้บริหารได้แล้ว...” พ่อ
หันมายิ้มและลูบหัวฉันในขณะที่เจ้าสัวหมิงหัวเราะ “พ่อรู้ว่าส
ตังค์ทำได้ งานบริหารไม่ได้ยาก พ่อไม่ได้คาดหวังว่าลูก
จะต้องทำกำไรให้ได้มากมายอะไร แค่เพียงพอต่อความอยู่
รอดของบริษัท พนักงาน โบนัสรายปี พ่อก็ดีใจแฉะแล้ว”

“กอดันกว่าการที่พ่อคาดหวังอีกนะค่ะ” ฉันพูดตามที่
รู้สึกและมันทำให้พ่อและเจ้าสัวหมิงหัวเราะชอบใจ

มาเฟียลูกติดกับคุณแม่รับจ้าง 2

ตอนที่ 11

-----สตังค์-----

มื้ออาหารวันนี้เป็นการพูดคุยกันอย่างออกรสด้วย พ่อที่พามาเจอกับเจ้าสัวหมิงผู้เป็นตาเพราะฉันไม่ได้เดินทางไปหาเขาเขาจึงเลือกที่จะต้องเดินทางมาเยี่ยมหลานสาวสะเอง ตอนนี้อายุมากแล้วเห็นว่าอยากจะให้ป้าเมอลี่เดินทางมาอยู่ด้วยที่ฮ่องกง หลังจากที่ตั้งงานออกไปก็อยู่แต่ที่ฝรั่งเศสกับลุงแซม

“นั่นใช่อาจารย์อิฐรีเปล่าสตั๋ง...” พ่อกระซิบถาม ขณะที่เรากำลังจะเดินออกไปจากร้านอาหาร ฉันมองตามไป ยังที่พ่อชี้ก็พบว่า เป็นอาจารย์อิฐจริง ๆ

เขามากับผู้หญิงหน้าตาสวยมาก ๆ เลย เพียงแค่เห็น หน้าผู้หญิงคนนั้นฉันก็นึกถึงวันที่ฉันโทรเข้าไปหาแล้วเป็นผู้หญิงรับสาย เขาพูดคุยกันพร้อมกับรอยยิ้มที่หวานชื่น รอยยิ้มที่ไอ้พี่อิฐไม่เคยใช้กับฉัน นี่คือแฟนเธอ!! แล้ว....ฉัน ที่เขาบอกรักเรียกว่าอะไร

ร้านอาหารสุดหรูที่ฉันยังแอบคิดว่ามันโคตรเหมาะกับ คู่รัก และการที่พวกเขาไปด้วยกันสองต่อสองมันหมายความว่ายังไง

“ผมจะไปสืบให้ครับ...” เสียงของน้ำกรณดังขึ้นให้สติ

“....ไม่ต้องค่ะ” ถึงฉันจะอยากรู้ว่าผู้หญิงคนนั้นเป็นใคร แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าฉันจะต้องให้น้ำกรณไปสืบ เขาจะเป็นอะไรกับไอ้พี่อิฐก็ช่าง ก็ในเมื่อไอ้พี่อิฐสัญญาแล้วนิว่าจะไม่ โทกและไม่ปิดบังฉัน

“ฉันรอลับบ้านกันดีกว่า พ่อคงต้องรีบบอกแม่ว่าลูกสาวได้ขึ้นบริหารงานแทน พ่อสามารถพาแม่ไปเที่ยวไหนต่อไหนได้แล้ว...”

“โหย.. ที่แท้พ่อก็ตั้งใจที่จะพาแม่หนีเที่ยวนี่เอง”

ฉันกอดแขนพ่อเดินไปตามทางเดินออกจากร้าน ทั้งที่ปากยิ้มและเสียงสดใสแต่แท้จริงฉันกลับกำลังรู้สึกกระอักกระอ่วนอย่างที่บอกไม่ถูก

ในห้องนอนที่มันเคยนอนหลับอย่างสบายเพียงแค่หัวถึงหมอนกลับนอนไม่หลับเหมือนเดิม ฉันอยากรู้ว่าผู้หญิงคนนั้นเป็นใครแต่ฉันไม่กล้าถาม แม้แต่ความรู้สึกว่าไอ้พี่อิฐคิดยังไงกับอาจารย์น้ำหวานฉันก็ยังไม่กล้าเอ่ยถามด้วยซ้ำ

พยายามนอนเท่าไรก็นอนไม่หลับฉันจึงเดินออกจากห้องเพื่อหาอะไรอุ่น ๆ กินเพื่อให้ได้นอนหลับอย่างสบาย ระหว่างที่กำลังเดินไปยังห้องครัวก็มองเห็นใครบางคนที่นั่งอยู่ในห้องนั่งเล่น ฉันมองเห็นเบงค์ที่กำลังสอนอะไรบางอย่างกับนาจา ดูเหมือนจะเป็นวิชาใดวิชาหนึ่งที่นาจาทำไม่ได้แน่

เบงค์ดูต่างไปจากเดิมเมื่อเขาไม่ดูมีโลกส่วนตัวสูงเหมือนแต่ก่อน เขาชอบอยู่ใกล้นาจาจนแทบจะตัวติดกันก็ว่า

ได้ หลังจากทีนาคาเข้ามาเป็นสมาชิกในครอบครัวก็ดูเหมือนจะทำให้เบงค์กลายเป็นชายคนใหม่ที่สดใสขึ้น น่ารักขึ้น

“แอบมองน้องทำไมสตังค์..” เสียงหวานพร้อมกับร่างกายที่เข้ามากอดฉันจากด้านหลัง เป็นแม่ป๊อปปี้ที่เหมือนจะนอนดิ๊กเสมอเพื่อดูแลลูก ๆ

“สตังค์มาหาอะไรอุ่น ๆ กินนะคะ วันนี้นอนไม่ค่อยหลับ”

และฉันกับแม่ก็เข้าไปในครัวเพื่อหาอะไรอุ่น ๆ ทานนมอุ่น ๆ ดูจะเป็นอย่างเดียวกับแม่เลือกให้ลูก ๆ กินก่อนนอน มันก็ช่วยได้นะแต่มันไม่ใช่เวลาที่ฉันรู้สึกกระอักกระอ่วนใจ แม่เองก็เหมือนจะดูออกว่าฉันมีอะไรในใจแต่ไม่ร้องถาม เพราะแม่ป๊อปปี้ชอบให้ลูกเลือกที่จะเล่าออกมาเองมากกว่า

“.....”

“.....”

ฉันไม่ได้เล่าอะไรให้กับแม่ป๊อปปี้ฟัง แต่กินนมอุ่นต่อหน้าจนหมดก่อนที่จะเราจะเดินแยกกัน ฉันไม่ได้เดินเข้าห้องแต่กับเลี้ยงไปที่สวนหน้าบ้านในเวลาที่ดีอยู่แล้ว ทำยังไงก็นอนไม่หลับคงต้องนั่งเล่นให้มันหายง่วงซะก่อน

มือหนึ่งของฉันเลื่อนไปบนหน้าจอมือถือ ในมือถือของ
ฉันไม่มีรูปแฟนเก่าสักภาพ เปิดไปที่ภาพนอกจากภาพตัวเองก็
เป็นภาพของไอ้พี่อัฐที่เรามักจะถ่ายด้วยกันบ่อย ๆ หรือไม่ก็
เป็นฉันที่ถ่ายกับนิวิ ไอ้พี่อัฐเข้ามามีบทบาทในชีวิตของฉัน
ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน

เข้ามาโดยไม่ได้มีความหมายแต่เข้ามาเป็นส่วนสำคัญ
ที่ไม่รู้ตัวเองซะเลย

ฉันว่าจริง ๆ แล้วฉันเองก็ชอบไอ้พี่อัฐนานแล้ว แต่
ความรู้สึกของฉันมันบอกว่าเขาเป็นส่วนหนึ่งที่ไม่ต่างจากพี่
น้อง ฉันจึงมองข้ามความรู้สึกนั้นไปหาคนอื่น

LINE!!!

อัฐ : พรุ่งนี้จะมากินข้าวไหม ที่ห้องมีคุกกี้ไม่มีน้ำตาล
จะเอาไปเผื่อ

ฉันยิ้มพร้อมกับมองหน้าจอโดยไม่เปิดอ่านข้อความที่
เขาส่งมา แค่คิดถึงก็ส่งไลน์มาแล้ว ฉันแหยงหงายมอง
พระจันทร์ที่รู้สึกว่ามันสวยจังเลย ทั้งที่ฉันไม่รู้ว่าผู้หญิงคนนั้น
เป็นอะไรกับพี่อัฐ หรือเขาคิดยังไงกับอาจารย์น้ำหวาน แต่ทุก
อย่างตอนนี้ฉันก็บอกฉันว่ามีความสุข

อิฐ : ตอบก่อน 05.30 น นะ ไม่งั้นอด

ฉัน : เอาไปให้ด้วย แล้วซื้อสมุดบันทึกเล่มใหม่ให้
หน่อย เล่มเก่าหมดแล้ว

อิฐ : ได้ทีใช้ใหญ่ สีครีมเนอะ เดียวพี่ดูให้

“แกร็กเขาจริง ๆ สตังค์.. โ้ย..แกร็กเขาจริง ๆ ด้วย”

ฉันพูดกับตัวเองพร้อมกับหลับตาในอากาศ เพียงความรู้สึกที่
เขารู้ใจว่าชอบกินอะไร อยากได้อะไร แบบไหน มันทำให้ยิ้ม
มีความสุขและรู้ตัวว่านั่นคือความรัก มันเป็นแบบนี้มานาน
แล้วทำไมฉันถึงมองไม่เห็น ทำไมปล่อยให้เวลาที่จะได้รักกันให้
ต้องเป็นแบบนี้

-----อิฐ-----

22.00 น

ในร้านสะดวกซื้อร้านที่สามที่ผมพยายามหาซื้อ
สมุดบันทึกสีครีมเปลือกไข่ หาเท่าไรก็ไม่เจอในสิ่งที่
คิดว่าสตังค์จะชอบ ก็เจ้าตัวแสบชอบทุกอย่างที่เป็นสีครีม
ผมเองก็อยากจะซื้อในสิ่งที่เธอชอบเท่านั้น

ส่วนคุณก็ทืบบอกว่าที่ห้องมีจะเอาไปเพื่อความจริงแล้ว
ผมตั้งในชื่อมาให้เธอนั้นแหละ ตอนที่เราไม่กินข้าวก็เห็น
กินแต่คุกกี้กับกาแฟอ่อน ๆ จนมันกลายเป็นนิสัยที่เจ้าตัว
ชอบหนีข้าวเช้า

ผมเลือกสมุดบันทึกอยู่นานจนกระทั่งเจอหนึ่งเล่มที่คิด
ว่าเจ้าตัวน่าจะชอบ มันเป็นสีครีมเปลือกไขและมีลายเป็นรูป
แมวน่ารัก ขนาดของสมุดกำลังดีเท่ากับเล่มก่อน ๆ ที่ผมเคย
ซื้อให้ ไม่รู้ว่าเล่มนี้เป็นเล่มที่เท่าไรที่ผมเคยซื้อให้กับเธอ

“เฮ้!! พี่อู๋ มาซื้ออะไรแถวนี้คะ ที่นี้ไกลเกินกว่าที่พี่
จะขับรถมาซื้อของกินเล่นนะ” นิวิเพื่อนสนิทของสตังค์เข้ามา
ทัก และหลักฐานชิ้นเดียวที่ผมไม่ต้องเอ่ยตอบก็ทำให้เธอ
เข้าใจได้ “ที่แท้ก็มาซื้อสมุดบันทึกให้สตังค์ พี่อู๋ตามใจมัน
แบบเนี่ย มันถึงได้ชอบใช้พี่บ่อย ๆ ”

“.....พอดีพี่มาทำธุระแถวนี้ แล้วเรามาซื้ออะไร”

“อ้อ!! พอดี....นิวมารอเพื่อนนะคะ”

“.....” เพื่อน!! ปกติผมเห็นนิวิสาวเรียบร้อยมีเพื่อน
แค่สตังค์ก็คอยปกป้อง ไม่เคยรู้มาก่อนว่ามีคนอื่นมากกว่านี้
“จ้ะพี่ไปก่อนนะ ไว้เจอกัน”

มาเฟียลูกติดกับคุณแม่รับจ้าง 2

ตอนที่ 12

-----อิฐ-----

คุณก็และสมุดในมือที่ผมกำลังถือลงจากรถสร้างรอยยิ้มให้กับตัวเองอย่างมาก ผมเดินไปตามทางเดินไปยังโรงอาหารเพื่อเลือกโต๊ะที่คนไม่วุ่นวาย ทุกวันก็จะเดินเจออาจารย์น้ำหวานที่เดิมเสมอราวกับจัดวาง เราเดินไปทานอาหารด้วยกันทุกวันจนใครหลายคนในมหาลัยคิดว่าผมกับอาจารย์น้ำหวานเป็นคนรักกัน

แต่ไม่มีใครรู้เลยว่าแท้จริงแล้วประโยชน์ชนทนาของเราสองคนเต็มไปด้วยเรื่องราวของคนอื่น และหนึ่งในนั้นก็คือไอ้

เจตเพื่อนสนิทของผม ทั้งที่อาจารย์น้ำหวานเจอไอ้เจตไม่กี่ครั้ง ก็ยังเกิดความรักซึ่งกันและกันได้

“อาจารย์อิฐคะ น้ำหวานรู้แล้วนะคะว่าจะซื้ออะไรให้กับคุณเจต กระเป๋ารุ่นนี้คะ คุณเจตจะได้ใส่เอกสารเวลาไปว่าความ” อาจารย์น้ำหวานเปิดหน้าจอโทรศัพท์ให้ผมดู

“สวยมากครับ ผมเองยังชอบเลย ไอ้เจตมันจะต้องชอบมากแน่ ๆ ”

“จริงเหรอกะ น้ำหวานอยากให้คุณเจตชอบคะว้ายยย ...”

เพี้ยง!!!!

อาจารย์น้ำหวานหันมาหาผมด้วยความดีใจ เธอสะดุดกับอะไรบางอย่างแล้วก็ล้มแต่ผมรีบวิ่งได้ทัน แต่ที่ไม่ทันคือไหลแก้วที่ใส่คุกกี้มาให้กับสตังค์ได้หลุดมือตกลงสู่พื้นแตกไปแล้ว

“แย่จริง!! น้ำหวานขอโทษนะคะอาจารย์อิฐ”

อาจารย์น้ำหวานยกมือไหว้ขณะที่ผมกำลังโอบประคองให้เธอหลบจากเศษแก้วที่กระจายกับพื้น ก่อนที่สายตาสายตาจะมองไปเห็นสตังค์ที่กำลังยืนและหันมาหาผม ความรู้สึกแรกที่ผม

เห็นหน้าสตั๊ดคือสายตานี้มีความผิดหวังจากอะไรบางอย่าง
ความผิดหวังที่ทำให้ผมรู้สึกผิดโดยที่ไม่รู้ว่าเรื่องอะไร

คุณก็ !!!!

“ขอโทษที่สตั๊ด มันแตกแล้ว...แต่เดี๋ยวพี่ไอ้ะ!!” คุณ
กระดาศที่ด้านในบรรจอะไรบางอย่างกระแทกเข้ากลาง
หน้าอกของผมก่อนที่สตั๊ดจะวิ่งออกไป

ผมเห็นสตั๊ดร้องไห้!!

ผมไม่ได้ตาฟาด แต่เธอร้องไห้เรื่องอะไร โกรธที่ผมทำ
คุณก็แตกงั้นหรอ แต่เธอเป็นคนเข้มแข็งที่ไม่เคยร้องไห้กับ
อะไรง่าย ๆ ครั้งสุดท้ายที่ผมเห็นคือเธอออกหัก หลังจากนั้นก็
ไม่เคยมีเรื่องอะไรที่ทำให้สตั๊ดร้องไห้ได้

“อาจารย์อิฐตามไปค่ะ เดี่ยวนำหวานจัดการเศษแก้ว
เองค่ะ”

“ออ.. ครับ ๆ ”

ผมได้สติจากเสียงร้องของอาจารย์นำหวานก่อนที่จะรีบ
วิ่งตามสตั๊ดไป ผมสาวเท้าวิ่งเร็วขึ้นเมื่อเห็นว่าคนร้องไห้กำลัง
จะเปิดประตูขึ้นรถ ก่อนที่จะถึงตัวและคว้าร่างบางมาสู้อุ้ม
กอดได้

“...อีก ๆ อีก..ปล่อย” สดั่งคร้องให้จริง ๆ เธอพยายามเช็ดน้ำตาและผลักร่างกายของผมออกจากตัว เธอร้องให้ทำไม เกิดอะไรขึ้น

“ร้องให้ทำไม...”

“อีก...ฮือออออออออ” ร้องหนักกว่าเดิมไปอีก ผมพูดอะไรผิดอย่างนั้นหรือ ตอนนี้นักศึกษาหลายคนต่างสนใจและมองมาทางผมและสดังค์เป็นทางเดียว ใจตัวสับสนก็ไม่มีท่าทีว่าจะหยุดร้องให้แต่น้อย

“สดังค์หยุดร้องก่อน เราไปคุยกันที่อื่น... ตอนนี้นักมองกันเต็มหมดแล้ว”

“ฮือ ๆ ๆ ไม่หยุด จะไปไหนก็ไป ไม่ต้องมายุ่ง ฮือ ๆ ๆ ปล่อยแล้ว ฮือออ”

“ไม่ร้อง โกรธพี่เธอ...” ผมดึงสดังค์เข้ามาอดแนบอก ไม่รู้ว่าเรื่องอะไร แต่ก็ไม่คิดว่าเรื่องลูกก็ทีหล่นแตกจะเป็นสาเหตุให้เธอต้องร้องให้ขนาดนี้ด้วย

“ฮือ..ปล่อย ฉันบอกให้นายปล่อยฉันไฉ่แล้ว”

ตุ๊บ!! ตุ๊บ!! โอ้ยยย...!!!

สองมือเล็กทุบลงบนอกของผม ทั้งที่ร้องไห้และถูกโอบกอดก็ยังทั้งทุบและใช้ปากกัดไปกับบ่า จนตอนนี้เสื้อเชิ้ตสีขาวที่ผมสวมใส่เต็มไปด้วยคราบลิปสติกของเธอ

“อ้อ..บอกให้ปล่อยไป อ้อ ๆ ไอ้คนโง่เงา ไอ้คนไม่จริงใจ”

“.....” หมายถึงผมเหรอ ผมผละร่างเล็กออกจากตัวแต่ยังใช้สองมือจับมันที่บ่าไว้มัน “สตังค์พูดอะไร หมายถึงพี่เหรอ”

“ฉันก็หมายถึงนายนั่นแหละ อ้อ ๆ อ้อ ไอ้คนหลายใจ ไอ้คนไม่ดี ไอ้คนโง่เงา ไอ้คนบ้า”

“อธิบาย..สตังค์อธิบาย พี่ไม่เข้าใจที่สตังค์พูด..”

“อ้อ ๆ ๆ ไม่..ปล่อย จะไปทำงาน อ้อ ๆ อ้อ อ้อ ะ..จะไปไหน บอกให้ปล่อยไป” ผมลากคนที่กำลังร้องไห้ยัดเข้าไปในรถของเธอ ก่อนที่จะจับคนร้องไห้ให้หนึ่งดี ๆ แล้วจับคาดเบลท์ “ไอ้บ้า ปล่อย..อ้อออ นายจะมาให้ฉันนั่งนี้ทำไม นี่มันรถฉัน ไอ้บ้า!!”

“อยู่เฉย ๆ ถ้าไม่อธิบายก็อยู่เฉย ๆ ”

“ไม่ ปล่อย...หลบ ฮือ ๆ ๆ ใ้บ้าหลบนะ ใ้ฟ้บ้า
ฮือ ๆ ๆ ”

ทั้งร้องไห้ ทั้งด่า ทั้งดิ้นออกจากกรณผมต้องถอดเนค
ไทแล้วมัดมือทั้งสองข้างของเธอไว้ เวลาปกติก็ว่ารับมือยาก
แล้วนี่ทั้งร้องไห้ ทั้งด่า ทั้งออกแรง คงปวดหัวเอากการ

ผมพยายามควบคุมอารมณ์อย่างที่สุดเพราะที่นี่คือ
สถานศึกษา คงไม่ดีถ้าผมจะทำอะไรที่มันยับยั้งชั่งใจไม่ได้
แล้วเกิดความเสื่อมเสียถึงสถาบัน

“สตังค์ นิ่งนิ่ง ๆ ” ผมร้องเสียงเข้มเมื่อเข้ามานั่งฝั่ง
คนขับ มองเห็นว่าคนตัวเล็กกำลังเอาปากกัดเนคไทที่มัดแน่น
ที่ข้อมือ “..เราคงต้องคุยกันยาว และพี่ก็คงคุยไม่รู้เรื่องถ้าต้อง
อยู่ในร่วมหาลัย”

“แต่ฉันไม่อยากคุยกับนาย ฉันไม่อยากคุยกับนายแล้ว
เข้าใจไหม...”

“.....” ผมไม่สนใจขับรถออกจากร่วมหาลัยเพื่อไปที่
ไหนสักที่ที่มันจะคุยกับสตังค์รู้เรื่อง

ระหว่างที่ขับรถออกมาคนตัวเล็กที่นั่งข้างกายก็ใช้ปาก
แกะปมเนคไทออกจนหมด เธอไม่ร้องไห้แล้วแต่หน้าตาก็ยัง

เต็มไปด้วยคราบน้ำตาและความไม่พอใจ ก่อนที่ผมจะเลี้ยว
รถเข้าในสวนสาธารณะแห่งหนึ่ง

“ไอ้โรคจิต ออกไป...ออกไปจากรถฉัน ฉันจะไปทำงาน
และฉันก็จะไม่ยุ่งกับนายแล้วด้วย” สตังค์ใช้สองมือผลักผม
ออกจากรถจนร่างกายแนบชิดกับประตู “ออกไปสิ.. ออกไป
...”

“ร้องให้ทำไม คุณกันให้รู้เรื่องก่อน” ผมจับสองมือที่
ออกแรงผลักไล่ ทั้งที่หยุดร้องแล้วแต่พอลถามเรื่องนี้ก็มีมานไส้
เกิดขึ้นที่ดวงตาอีกครั้ง “ถ้าพี่ทำให้โกรธ..พี่ขอโทษ”

“จะขอโทษทำไม นายไม่ได้ทำอะไรผิดเลยนะ”

ผู้หญิงเข้าใจยากจริงๆ ถ้าไม่ผิดแล้วจะร้องให้เหวอ
ตอนนั้นคนตัวเล็กเปลี่ยนจากผลักไล่เป็นเปิดประตูลงจากรถไป
ยังพื้นหญ้าริมบึงน้ำแทน

“.....พี่ขอโทษที่ทำให้คุณก็ของสตังค์ตกแตก สัญญาว่าจะ
ซื้อ”

“ไม่เอา ไม่กินแล้ว ฉันจะไม่กินอะไรของนายทั้งนั้น
แล้วนายก็เลิกยุ่งกับฉันด้วย ในเมื่อนายโง่เลไม่ได้รักฉันจริง

นายก็ไม่ต้องมายุ่ง มาทำให้รักแล้วนายก็ไปหลีกสาวอื่นให้เห็น
มันหึงนะโว้ย...”

“.....”

“...โอ้ย.. สตังค์ หมดกัน” สตังค์พยายามเดินหนีแต่
ผมรั้งมือไว้ นี่ผมไม่ได้หูผาดใช่ไหม สิ่งที่ได้ยิน คำที่เธอบอก
เธอหึง!! เธอรักผม!! “ปล่อยๆ ะ ง่า....ใครก็ได้ช่วยด้วย ไม่
น่าหลุดปากเลย”

มาเฟียลูกติดกับคุณแม่รับจ้าง 2

ตอนที่ 13

-----สตังค์-----

“ไม่มีอะไรจะอธิบายทั้งนั้นแหละปล่อย ฉันก็พูด
ไปมั่ว ๆ หัวใจ..ก็เลยพูดแบบนั้น ฉันไม่ได้ อืมมม..”

จูบ!!!!!!

ร่างกายของฉันชาวากับริมฝีปากของไอ้ฟิอัสที่จูบฉัน
มันไม่ใช่จูบแรกแต่มันเป็นจูบที่ตกใจเมื่อฉันไม่คิดว่าฟิอัสจะ
กล้าทำ เขาจูบและกอดแนบร่างกายของฉันเข้าหาตัว ริม
ฝีปากขยับดูดดึงและสอดแทรกเข้ามาในโพรงปากของฉันจน
แทบไม่มีสติแล้ว

ร่างกายอ่อนโยนวบจนแทบไม่มีแรงยืนต้องอาศัยวงแขน
ของเขากอดรั้งเอาไว้ สองแขนก็เกี่ยวกอดรอบลำคอหนา
เพื่อให้หยัดยืนโดยไม่รู้ตัว

ทำไมเขาจูบเก่งแบบนี้ละ!!

แล้วทำไมเคลิ้มแบบนี้ละ!!

“พี่รักสตังค์...” ถอนจูบกับอกรัก สติยังกลับมาไม่เต็ม
ร้อยก็หลุดไปอีกแล้ว “พี่รักสตังค์ สตังค์ได้ยินไหมพี่รักสตังค์
รักมานานมาก ...พี่รักสตังค์ พี่รักสตังค์”

“โอ๊ย.... พอแล้ว รู้ตั้งนานแล้วว่ารัก คนบ้าอะไรบอก
รักผู้หญิงตอนเมา” ฉันพยายามเดินออกจากอ้อมกอดเพราะ
มันเขินมาก แต่ฉันก็เดินไม่หลุดเลยสักนิด

“ก็พี่ไม่กล้า... แต่ตอนนี้กล้าแล้ว อืม” พุดแล้วก็กดจูบ
เบา ๆ ที่ริมฝีปาก เป็นสัมผัสผิวเผินแต่โคตรเขินเลย “พี่รักส
ตังค์นะ”

“พอ ๆ .. ไม่ต้องมาพูดพร่ำเพรื่อเลย ไม่ต้องมาบอกรัก
ด้วย” ฉันออกแรงเดินสุดตัวจนหลุดออกจากอ้อมกอดเขาจนได้
“ทำมาเป็นบอกรัก เดียวก็ควงคนนั้นทีคนนี้ที เดียวก็กอดสาว
ในรั้วมหาลัยไม่เกรงใจนิสิต แล้วยังมีน้ำหน้ามาบอกรักคนอื่น”

“.....อาจารย์น้ำหวานนะเหรอ อาจารย์น้ำหวานจะล้ม
พีก็แค่ช่วย”

“ช่วย.. อีกนิดเดียวก็จะจับกันอยู่แล้ว ถ้าไม่ใช่ร่วมหา
ลายก็คงจับกันไปแล้วสิ วันนั้นก็...ถ้าเป็นอาจารย์น้ำหวานชื่อ
ต้องชอบทุกอย่างแหละครับ อี้..จะอ้วก แบบนี้นายยังกล้ามา
บอกรักคนอื่นอีกเหรอ”

“.....” ยืนยิ้ม ด่าขนาดนี้ยังจะยืนยิ้มอีก

“ยิ้มบ้าอะไร เอาบุญแจรงมา..จะไปทำงาน” คนตัว
สูงส่งบุญแจรงให้กับฉันยิ้ม ๆ แต่พอมือของฉันจะถึงบุญแจ
เขาก็ฉวยโอกาสกระซอกข้อมือฉันและกอดฉันแน่น “ไฉฉวย
โอกาส ไฉ..”

“จับอีกนะถ้าไม่หยุดด่า....”

“.....”

“อาจารย์น้ำหวานชอบไฉ้เจต เธอขอร้องให้พีช่วย
เลือกว่าของชิ้นไหนที่ไฉ้เจตน่าจะชอบ ก็แค่นั้น!! พีไม่เคยคิด
อะไรกับอาจารย์น้ำหวานนอกจากเพื่อนร่วมงาน”

“.....” จริงเหรอ แต่ไม่ทันที่สมองจะได้คิดไตร่ตรอง
หน้าจอโทรศัพท์ของไฉ้พีอิฐก็มายืนตรงหน้า พร้อมกับรูป

เสื้อเชิ้ตสำหรับผู้ชายและข้อความว่าแบบนี้คุณเจตจะชอบไหม
คะ

“เนี่ย!! วันก่อนอาจารย์น้ำหวานก็ยังถามว่าไอ้เจตจะ
ชอบไหม”

“.....”

“ตอนนี้พี่รักสตั๋งค์ได้แล้วไซ้ไหม” เขาถามซิดูเลย ขน
ลุกไปหมดแล้วอ่า... ฉันไม่ได้เตรียมตัวมาสำหรับเรื่องนี้ แค่
เตรียมตัวว่าจะเปิดใจรับพี่อสูรเข้ามาในชีวิตมากกว่าเดิมก็
เท่านั้น แค่เตรียมความรู้สึกว่าเมื่อเขาสารภาพรักก็จะรัก แต่
ฉันไปพูดเองจนหมด น่าอายจริง!! “ว่ายังไง...เราเป็นแฟนกัน
นะ”

“ไม่รู้..ไม่บอก ปล่อย”

“ไม่บอกก็ไม่ปล่อย ต่อให้พี่จะโดนพ่อไซ้ซ้อมจนตายที่
กล้ำไปรักลูกสาวเขา หรือพ่อไซ้จะยิงพี่ให้ตายพี่ก็ยังยืนยันว่า
จะรักสตั๋งค์..”

“พูดบ้าอะไรของพี่ พ่อไซ้รักพี่มากกว่าสตั๋งค์อีก ซี้
คร้านว่าจะยกสตั๋งค์ให้พี่แถมบ้านพร้อมที่ดินให้อีกด้วยซ้ำ
เขาอยากได้พี่เป็นลูกเขยจะตาย”

“หมายความว่าเราเป็นแฟนกันแล้วใช่ไหม!!!!”

“.....” ปากไวอีกแล้วสตังค์เอ๊ย คนที่กอดฉันอยู่ด้านหลังก็ยิ่งเฝ้าเอาคำตอบ “.....ถ้าพูดขนาดนี้ไม่เข้าใจก็ไปเรียนใหม่เถอะ ว้ายยย!!!”

ร่างกายของฉันถูกอุ้มลอยขึ้นสู่อากาศก่อนที่จะหมุนไปรอบ ๆ ด้วยแรงเหวี่ยงของคนตัวสูง เขาดูดีใจมาก ๆ ฉันเองก็ดีใจที่ฉันรู้ตัวและเราได้รักกัน ไม่ทำให้เวลาที่ทิ้งไปทำให้ฉันรู้สึกว่ามันสายเกินไป

วันนี้พี่อัฐเลยเกเรงานไม่ได้เข้าสอนเพราะต่อให้ขับรถกลับไปก็ไม่ทันเข้าสอนอยู่ดี วันนี้ฉันก็เลยได้เกเรงานอีกคนเป็นแพ็คคู่ แต่เราไม่ได้ไปไหนไกลเมื่อไอ้พี่อัฐอยากจะบอกให้พ่อโซ่และแม่ป๊ปปี้รับรู้ เพราะเราทั้งสองคนอยากที่จะอยู่ในสายตาของผู้ใหญ่

เป็นโชคดียิ่งมากที่วันนี้พ่อโซ่ก็ไม่ได้ไปทำงาน ทั้งพ่อและแม่กำลังพูดคุยเรื่องอะไรบางอย่างก่อนที่จะมามองมาทางเราทั้งคู่ที่เดินเข้ามาในห้องอาหาร สายตาของแม่มองมาทางฉันยิ้ม ๆ ส่วนพ่อเพียงหันมองไม่ได้แสดงอาการอะไร

“สวัสดิ์ครับพ่อโซ่แม่ป๊ปปี้...”

“จ๊ะ... ทานอะไรมาแล้วยังคะอาจารย์อัฐ”

“เอ๋อ... ยังครับ” เขาก็ตอบตามความจริงนะ เอาจริงก็ยังไม่ได้อะไรเลย ฉันรู้สึกได้ว่าพี่อัฐกลัว เพราะครั้งหนึ่งพ่อโซ่เคยทำให้เขากลัวมาก “แต่ผมมีเรื่องที่ยากจะเรียนให้พ่อโซ่และแม่ปีทราบ คือ...เอ๋อ...”

“กล่า ๆ หน้อย ฉันอุตส่าห์ให้นายเรียกพ่อมาตั้งหลายปี!!”

“ผมกับสตังค์เรากำลังคบกันครับ...” เพียงสิ้นคำพูดของพ่อพี่อัฐก็พูดทุกอย่างออกไปในทันที ก่อนที่เขาจะจับมือของฉันแน่น ไม่เคยรู้สึกดีแบบนี้มาก่อนเลย

“พี่โซ่ทำเป็นข่มนะคะ เด็กกลัวหมดแล้ว..” แม่ปีว่าพ่อโซ่ด้วยรอยยิ้ม “แม่กับพ่อรู้มานานแล้ว แต่พวกเรานะไม่รู้ว้ารักกัน นั่งก่อนนะแม่จะไปดูอะไรมาให้กิน”

“ป๊ปป.. ให้แม่บ้านทำไปเถอะ ฉันอยากให้เธออยู่เนิง ๆ ข้างฉันก็พอ...” พ่อโซ่จับรั้งมือแม่ปีไว้ นี่ไม่ใช่ครั้งแรกของการพูดประโยคนี้ จำได้ว่าตั้งหลายปีที่ผ่านมาจนโตเท่าทุกวันนี้พ่อพูดทุกครั้งที่มีโอกาส “ถ้าลูกแต่งงานกันหมดเธอก็จะไม่มีข้ออ้างที่จะทำงานเพื่อดูแลลูกแล้วโซ่ไหม”

“พูดอะไรคะพี่โซ่ ถ้าลูกแต่งงานออกไป พี่โซ่ทำอย่าง
กับว่าจะมีลูกคนใหม่สะอย่างนั้น”

“ฉันยังแข็งแรงอยู่นะ...”

“จื๋อ...พี่โซ่ อายลูกไหม บีไปดูอาหารให้ลูกดีกว่า”

ดูเหมือนว่าเรื่องที่ฉันกับพี่อิฐกังวลจะไม่ทำให้คนทั้งสองแปลกใจสักนิด ทั้งฉันและพี่อิฐต่างมองหน้ากันและจับมือด้วยความชัดเจน คนข้างตัวคนเก่าแต่เพิ่มสถานะใหม่ว่าแฟน